

Întrebări și răspunsuri referitoare la Regulamentul privind geoblocarea în contextul comerțului electronic

AVIZ JURIDIC

Nici Comisia Europeană, nici altă persoană care acționează în numele acesteia nu poate fi considerată răspunzătoare de modul în care ar putea fi utilizate informațiile prezentate în continuare.

© Uniunea Europeană, 2018

Reutilizarea textului este autorizată cu condiția menționării sursei.

Politica de reutilizare a documentelor Comisiei Europene este reglementată prin Decizia 2011/833/UE (JO L 330, 14.12.2011, p. 39).

Pentru orice utilizare sau reproducere a fotografiilor sau a altor materiale care nu fac obiectul drepturilor de autor ale UE, trebuie să se solicite direct permisiunea titularilor drepturilor de autor.

© Imagine copertă: Thinkstock/iStock

Prezentul document este pus la dispoziție de către serviciile Comisiei exclusiv în scop informativ. Acesta nu conține interpretări cu valoare de autoritate ale Regulamentului privind geoblocarea și nu constituie o decizie sau poziție a Comisiei. Documentul nu aduce atingere niciunei astfel de decizii sau poziții a Comisiei și nici competențelor Curții de Justiție a UE de interpretare a Regulamentului privind geoblocarea în conformitate cu Tratatul UE. Prezentul document conține o actualizare a documentului cu Întrebări și răspunsuri referitoare la Regulamentul privind geoblocarea elaborat de serviciile Comisiei și publicat la 23 martie 2018, pe care îl înlocuiește.

1.	<i>Introducere</i>	4
1.1.	<i>Context</i>	4
1.2.	<i>Regulamentul privind geoblocarea – Prezentare generală</i>	8
2.	<i>Drepturile și obligațiile comercianților și ale consumatorilor în practică</i> ..	10
2.1.	<i>Domeniul de aplicare a regulamentului (articolul 1)</i>	10
2.2.	<i>Accesul la interfețele online (articolul 3)</i>	18
2.3.	<i>Nediscriminarea în ceea ce privește accesul la bunuri sau servicii (articolul 4)</i>	21
2.4.	<i>Nediscriminarea din motive legate de plată (articolul 5)</i>	30
2.5.	<i>Acorduri privind vânzările pasive (articolul 6)</i>	32
3.	<i>Asigurarea respectării Regulamentului privind geoblocarea de către statele membre</i>	34
4.	<i>Dincolo de cadrul privind comerțul electronic al Regulamentului privind geoblocarea</i>	39
4.1.	<i>Livrarea transfrontalieră</i>	39
4.2.	<i>Direcționarea activităților și stabilirea legii aplicabile și a competenței judiciare</i>	43
4.3.	<i>Mini-ghișeul unic pentru furnizorii de servicii prestate pe cale electronică</i> 45	
4.4.	<i>Plăți online sigure, ieftine și convenabile</i>	47
5.	<i>Anexă: Calendarul punerii în aplicare a măsurilor adoptate în materie de comerț electronic</i>	48

1. Introducere

Prezentul document are drept obiectiv furnizarea de orientări practice în ceea ce privește principalele dispoziții ale Regulamentului privind geoblocarea având în vedere intrarea în vigoare a acestuia, precum și evoluțiile generale ale anumitor aspecte legate de cadrul comerțului electronic în UE. Documentul conține informații care s-ar putea dovedi utile pentru (i) comercianții care urmăresc să își adapteze practicile comerciale în conformitate cu Regulamentul privind geoblocarea, (ii) consumatorii și clienții¹ care necesită informații cu privire la dispozițiile regulamentului și la impactul acestora asupra achizițiilor cotidiene, precum și pentru (iii) autoritățile din statele membre care vor fi responsabile de asigurarea respectării regulamentului.

În special, prezentul document conține întrebări și răspunsuri privind dispozițiile de fond ale regulamentului (secțiunea 2), precum și privind instrumentele de asigurare a respectării regulamentului prevăzute de acesta (secțiunea 3). În această privință, documentul actualizează și dezvoltă răspunsurile furnizate deja în documentul cu întrebări și răspunsuri publicat la 23 martie 2018, care este înlocuit de prezentul document. De asemenea, acesta oferă informații suplimentare privind anumite aspecte care sunt relevante pentru comerțul electronic, însă nu sunt vizate direct sau modificate de regulament, și care sunt strâns legate de aplicarea acestuia (secțiunea 4).

1.1. Context

Consumatorii și întreprinderile – în special întreprinderile mici și mijlocii (IMM-uri) – sunt din ce în ce mai mult interesați de cumpărăturile făcute în întreaga UE. Un procent de 68 % din utilizatorii de internet din UE au făcut cumpărături online în anul 2017². Cu toate acestea, comercianții încă refuză adesea să vândă sau să furnizeze produse clienților din alt stat membru, fără un motiv obiectiv, sau să ofere prețuri la fel de avantajoase raportat la clienții locali. Conform unui sondaj realizat de Comisie, doar 37 % din site-urile internet le permit clienților din alt stat membru să ajungă la pasul final dinaintea selectării butonului de confirmare a comenzii³. Comisia primește constant reclamații referitoare la cazuri de tratament diferențiat din cauza cetățeniei sau a naționalității, a domiciliului sau a sediului clienților. Problema afectează atât consumatorii, cât și întreprinderile, atunci când acestea achiziționează bunuri sau servicii pentru uz propriu. Aceasta există atât în mediul online, cât și în lumea reală⁴.

---

¹ În sensul Regulamentului privind geoblocarea, „consumator” înseamnă orice persoană fizică care acționează în alte scopuri decât cele legate de activitatea sa comercială, economică, artizanală sau profesională; „client” înseamnă un consumator care deține cetățenia sau naționalitatea unui stat membru sau își are domiciliul într-un stat membru, sau o întreprindere care își are sediul într-un stat membru, și care beneficiază de prestarea unui serviciu sau achiziționează sau intenționează să achiziționeze un bun în Uniune exclusiv pentru utilizare finală.

² Pentru indicele economiei și societății digitale pe 2018, a se vedea <http://ec.europa.eu.dgital-single-market/en/desi>

³https://ec.europa.eu/info/publications/geo-blocking-consumers-online-findings-mystery-shopping-carried-out-european-commission_ro

⁴ Pentru date suplimentare care stau la baza analizei Regulamentului privind geoblocarea, a se consulta Raportul tehnic al JRC privind Piața unică digitală europeană și rolul acesteia în activitatea economică din UE (<https://ec.europa.eu/jrc/sites/jrcsh/files/JRC98723.pdf>), sondajul realizat de JRC-IPTS pe baza metodei „clientului misterios” în 2015 (GfK Mystery Shopping (Clienți misterioși în cadrul GfK) (https://ec.europa.eu/info/publications/geo-blocking-consumers-online-findings-mystery-shopping-carried-out-european-commission_ro), consultarea publică a Comisiei Europene din 2015 privind „Blocarea geografică și

Regulamentul (UE) 2018/302 („Regulamentul privind geoblocarea” sau „regulamentul”)⁵ are drept obiectiv punerea mai multor oportunități la dispoziția consumatorilor și a întreprinderilor de pe piața internă a UE. În special, acesta abordează problema imposibilității pentru unii clienți de a achiziționa bunuri și servicii de la comercianți aflați în alt stat membru din cauza cetățeniei sau a naționalității, a domiciliului sau a sediului lor.

Geoblocarea se referă la practicile utilizate de comercianții din mediul online pentru a restricționa vânzările transfrontaliere online pe baza cetățeniei sau a naționalității, a domiciliului sau a sediului. Astfel de practici de geoblocare includ: refuzarea accesului la site-uri internet din alte state membre și/sau situații în care este permis accesul la un site, însă clientul din străinătate este împiedicat să finalizeze procesul de achiziție sau i se solicită plata cu un card de debit sau de credit dintr-o anumită țară. „Geodiscriminarea” are loc, de asemenea, atunci când se cumpără bunuri și servicii off-line, de exemplu atunci când consumatorii sunt prezenți fizic la sediul comerciantului, însă fie sunt împiedicați să aibă acces la un produs sau un serviciu, fie sunt împiedicați să beneficieze de anumite condiții din cauza cetățeniei sau naționalității, ori a domiciliului acestora. Regulamentul prevede dispoziții care se aplică direct și care au drept obiectiv prevenirea acestor practici în anumite situații, atunci când nu există nicio justificare obiectivă pentru un tratament diferențiat pe baza cetățeniei sau naționalității, a domiciliului sau a sediului.

Regulamentul trebuie privit în contextul pachetului general de măsuri privind comerțul electronic, care a fost prezentat de Comisie și are rol de consolidare a impactului acestuia. Într-adevăr, la 25 mai 2016, Comisia a prezentat un pachet de măsuri cuprinzător în vederea stimulării potențialului comerțului electronic transfrontalier în Europa, drept condiție prealabilă pentru funcționarea deplină a pieței unice digitale. Principalul scop al pachetului a fost de a îndepărta barierele din calea activității online transfrontaliere și de a defini un cadru cuprinzător al comerțului electronic, concentrându-se pe trei obiective principale: (i) Asigurarea unui acces îmbunătățit la bunuri și servicii oferite online; (ii) Consolidarea încrederii consumatorilor și asigurarea unei certitudini sporite pentru întreprinderi; și (iii) Reducerea costurilor tranzacțiilor și a sarcinii administrative pentru întreprinderi în cazul tranzacțiilor online transfrontaliere. Pachetul a constat într-un set de măsuri interconectate, care se consolidau reciproc pentru a constitui o adevărată schimbare majoră în ceea ce privește capacitatea europenilor de a utiliza comerțul electronic într-un mod eficace. Dintre inițiativele respective, multe au fost deja adoptate de colegiitori, inclusiv:

- Noi norme în vederea reducerii sarcinii administrative legate de TVA în cazul tranzacțiilor transfrontaliere⁶ au fost adoptate în decembrie 2017. De la 1 ianuarie 2021, aceste norme vor simplifica procedura de colectare a TVA atunci când

---

alte restricții pe criterii geografice aplicate utilizatorilor care fac cumpărături și accesează informații în UE” (<https://ec.europa.eu/digital-single-market/en/news/public-consultation-geo-blocking-and-other-geographically-based-restrictions-when-shopping-and>), precum și evaluarea impactului care însoțește propunerea de Regulament privind prevenirea geoblocării și a altor forme de discriminare pe motive de cetățenie sau naționalitate, domiciliu sau sediu pe piața unică (http://ec.europa.eu/newsroom/dae/document.cfm?doc_id=15953)

⁵ Regulamentul (UE) 2018/302 al Parlamentului European și al Consiliului din 28 februarie 2018 privind prevenirea geoblocării nejustificate și a altor forme de discriminare bazate pe cetățenia sau naționalitatea, domiciliul sau sediul clienților pe piața internă și de modificare a Regulamentelor (CE) nr. 2006/2004 și (UE) 2017/2394, precum și a Directivei 2009/22/CE.

⁶ https://ec.europa.eu/taxation_customs/business/vat/digital-single-market-modernising-vat-cross-border-e-commerce_en

consumatorii achiziționează bunuri și servicii online din alt stat membru sau dintr-o țară terță, întrucât acestea introduc opțiunea utilizării de către furnizori a ghișeului unic pentru TVA.

- Regulamentul privind cooperarea în materie de protecție a consumatorului (CPC)⁷ a fost revizuit și va fi înlocuit cu noul Regulament CPC (UE) 2017/2394⁸ de la 17 ianuarie 2020. Rețeaua CPC le permite autorităților naționale din UE și din țările SEE să coopereze pentru a aborda împreună situațiile de pe piața unică în care nu s-a respectat legislația în materie de protecție a consumatorului, atunci când într-o astfel de problemă sunt implicați comercianți și consumatori din țări diferite. În consecință, în ceea ce privește relațiile dintre consumatori și comercianți, demersul de asigurare a respectării Regulamentului privind geoblocarea este facilitat de Regulamentul privind cooperarea în materie de protecție a consumatorului, care vizează încălcări petrecute deja, în curs de desfășurare sau a căror probabilitate de a surveni este mare și, prin aceasta, aduc atingere intereselor colective ale consumatorilor.
- A fost adoptat un nou regulament⁹ privind serviciile de livrare transfrontalieră de colete, al cărui obiectiv este să facă prețurile acestor servicii mai transparente și mai accesibile, precum și să sporească supravegherea reglementară a pieței de colete din UE. Regulamentul va stimula comerțul electronic și va facilita pentru consumatori și societăți, în special IMM-uri, vânzarea și cumpărarea de produse și servicii online cu încredere în întreaga UE.
- Ca parte din modernizarea în curs de desfășurare a cadrului juridic al UE privind drepturile de autor, s-au adoptat noi norme¹⁰ privind portabilitatea serviciilor de conținut online, care le vor permite europenilor să aibă cu ei, în timpul călătoriilor, conținutul digital – cum ar fi streaming, filme descărcate, emisiuni sportive, muzică, jocuri și cărți electronice – la care sunt abonați acasă.

În plus, Comisia a adoptat mai multe propuneri legislative care, la momentul actual, sunt discutate în cadrul procedurii legislative de către colegiitori, inclusiv:

- În temeiul normelor privind contractele digitale¹¹, Comisia a adoptat propuneri legislative în vederea armonizării principalelor drepturi obligatorii ale consumatorului aplicabile furnizării de conținut digital și vânzării de bunuri. Odată adoptate, aceste acte juridice ar trebui să reducă costurile care rezultă din diferențele în materie de drept contractual, să asigure mai multă securitate juridică pentru întreprinderi și să sprijine consumatorii, astfel încât aceștia să beneficieze la maximum de cumpărăturile efectuate în întreaga UE.

---

⁷ Regulamentul (CE) nr. 2006/2004 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 octombrie 2004 privind cooperarea dintre autoritățile naționale însărcinate să asigure aplicarea legislației în materie de protecție a consumatorului („Regulamentul privind cooperarea în materie de protecție a consumatorului”) Text cu relevanță pentru SEE, JO L 364, 9.12.2004, p. 1-11.

⁸ Regulamentul (UE) 2017/2394 al Parlamentului European și al Consiliului din 12 decembrie 2017 privind cooperarea dintre autoritățile naționale însărcinate să asigure respectarea legislației în materie de protecție a consumatorului și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 2006/2004 (Text cu relevanță pentru SEE), JO L 345, 27.12.2017, p. 1-26.

⁹ Regulamentul (UE) 2018/644 al Parlamentului European și al Consiliului din 18 aprilie 2018 privind serviciile de livrare transfrontalieră de colete.

¹⁰ Regulamentul (UE) 2017/1128 al Parlamentului European și al Consiliului din 14 iunie 2017 privind portabilitatea transfrontalieră a serviciilor de conținut online în cadrul pieței interne.

¹¹ https://ec.europa.eu/info/business-economy-euro/doing-business-eu/contract-rules/digital-contracts/digital-contract-rules_ro

- Pe 11 aprilie 2018, Comisia a adoptat două propuneri de directive¹² în domeniul protecției consumatorilor (Noile avantaje pentru consumatori) care vizează îmbunătățirea respectării legislației UE în materie de protecție a consumatorilor, în special prin introducerea de mecanisme de acțiune colectivă. Propunerile modernizează, de asemenea, legislația UE în materie de protecție a consumatorilor având în vedere evoluțiile pieței, de exemplu în ceea ce privește încheierea de contracte utilizând piețe online. În cele din urmă, aceste propuneri reduc sarcina care le revine întreprinderilor în anumite domenii, cum ar fi dreptul de retragere aplicabil în cazul produselor uzate.
- A fost propus, de asemenea, un regulament privind promovarea echității și a transparenței pentru furnizorii prin servicii de intermediere online¹³ - acesta are drept obiectiv asigurarea unui mediu echitabil, fiabil și previzibil pentru economia online digitală. Odată adoptate, noile norme vor contribui la asigurarea unui ecosistem echitabil și bazat pe inovare pentru economia platformelor online; acestea vor aduce un echilibru între dezvoltarea platformelor online și a motoarelor de căutare și necesitatea de a proteja furnizorii IMM-uri din UE prin concentrarea pe transparență și noi opțiuni de măsuri reparatorii. Un observator stabilit prin acest regulament și sprijinit de un grup de experți independenți va monitoriza îndeaproape economia platformelor online și va oferi consiliere Comisiei cu privire la necesitatea unor inițiative viitoare.
- Facilitarea accesului la serviciile audiovizuale la nivel transfrontalier a fost una dintre prioritățile identificate în cadrul Strategiei Comisiei privind piața unică digitală pentru Europa¹⁴. În 2016, Comisia a prezentat o propunere de norme UE actualizate pentru serviciile mass-media audiovizuale¹⁵ în privința căreia se ajunsese la un acord politic¹⁶. Alte propuneri legislative¹⁷ privind modernizarea normelor UE în materie de drepturi de autor se află, la momentul actual, în discuție în cadrul procesului legislativ și vizează furnizarea de conținut online suplimentar la nivel transfrontalier.

Interacțiunea unora dintre aceste măsuri cu Regulamentul privind geoblocarea, însoțită de un tabel care prezintă un rezumat al calendarului de punere în aplicare, este descrisă mai detaliat în secțiunea 4 și în anexa la prezentul document.

¹² Propunere de directivă a Parlamentului European și a Consiliului privind acțiunile de reprezentare pentru protecția intereselor colective ale consumatorilor și de abrogare a Directivei 2009/22/CE (COM(2018) 184 final) și Propunerea de directivă a Parlamentului European și a Consiliului de modificare a Directivei 93/13/CEE a Consiliului, a Directivei 98/6/CE a Parlamentului European și a Consiliului, a Directivei 2005/29/CE a Parlamentului European și a Consiliului și a Directivei 2011/83/UE a Parlamentului European și a Consiliului în ceea ce privește o mai bună asigurare a respectării normelor UE de protecție a consumatorilor și modernizarea acestor norme (COM(2018) 185 final). Pentru informații suplimentare: https://ec.europa.eu/info/law/law-topic/consumers/review-eu-consumer-law-new-deal-consumers_ro.

¹³ Propunere de Regulament al Parlamentului European și al Consiliului privind promovarea echității și a transparenței pentru furnizorii prin servicii de intermediere online (COM(2018) 238 final).

¹⁴ COM (2015) 192 final.

¹⁵ Propunerea de Directivă a Parlamentului European și a Consiliului de modificare a Directivei 2010/13/UE privind coordonarea anumitor dispoziții stabilite prin acte cu putere de lege sau acte administrative în cadrul statelor membre cu privire la furnizarea de servicii mass-media audiovizuale având în vedere evoluția realităților pieței, COM(2016) 287 final.

¹⁶ http://europa.eu/rapid/press-release_IP-18-3567_en.htm

¹⁷ Propunere de Directivă a Parlamentului European și a Consiliului privind dreptul de autor pe piața unică digitală - COM(2016)593, Propunere de Regulament al Parlamentului European și al Consiliului de stabilire a normelor privind exercitarea drepturilor de autor și a drepturilor conexe, aplicabile anumitor transmisii online ale organismelor de radiodifuziune și anumitor retransmisii ale programelor de televiziune și radio, COM(2016) 594 final.

1.2. Regulamentul privind geoblocarea – Prezentare generală

Regulamentul prevede obligația de a trata clienții UE (inclusiv consumatorii și alți utilizatori finali) la fel, atunci când aceștia se află în aceeași situație, indiferent de cetățenia sau naționalitatea, domiciliul sau sediul acestora.

Care sunt componentele principale ale Regulamentului privind geoblocarea?

• **Vânzarea de bunuri și servicii**

Articolul 4 din regulament definește anumite situații în care nu există niciun motiv întemeiat pentru geoblocare sau pentru alte forme de discriminare pe baza cetățeniei sau a naționalității, a domiciliului sau a sediului. În aceste situații, clienții din alt stat membru beneficiază de același acces și aceeași posibilitate de a achiziționa bunuri și servicii precum clienții locali. Situațiile sunt următoarele:

- Vânzarea de bunuri fără livrare în afara zonei de operare a comerciantului.
  - Un client cumpără bunuri, de exemplu dispozitive electronice, articole de îmbrăcăminte, articole sportive de îmbrăcăminte sau cărți, pe care comerciantul nu le livrează în statul membru al clientului. Astfel de clienți au dreptul la livrare în statul membru în care comerciantul pune la dispoziție livrarea, la fel precum clienții locali.

Exemplu: Un client belgian dorește să cumpere o cameră foto și identifică cea mai bună ofertă pe un site german, însă site-ul oferă livrare/puncte de ridicare a comenzii doar în Germania sau posibilitatea de ridicare a coletului de la sediul comerciantului. Clientul are dreptul să comande bunurile și să le ridice de la sediul comerciantului sau ca acestea să îi fie livrate la o altă adresă/punct de ridicare din Germania, la fel ca orice consumator german.

- Vânzarea de servicii prestate pe cale electronică
  - Un client dorește să acceseze și să cumpere un serviciu furnizat pe cale electronică, de exemplu servicii cloud, de stocare de date sau de găzduire web, de la un comerciant cu sediul în alt stat membru. Astfel de clienți au dreptul de a face acest lucru la fel precum clienții locali.

Exemplu: O clientă bulgară dorește să cumpere servicii de găzduire pentru site-ul său de la o întreprindere spaniolă. Aceasta va avea acces și poate cumpăra acest serviciu în aceleași condiții precum consumatorii spanioli, și anume fără a fi nevoită să plătească un preț net diferit (și anume, fără TVA) față de un consumator spaniol.

- Vânzarea de servicii prestate într-un loc fizic anume
  - un client cumpără un serviciu prestat la sediul comerciantului sau într-un loc fizic unde comerciantul își desfășoară activitatea, iar sediul sau locul respectiv se află în alt stat membru decât statul din care provine clientul. Această categorie cuprinde servicii cum ar fi, de exemplu, bilete pentru concerte, cazare sau închirierea de mașini. În această situație, clientul are, de asemenea, dreptul de a fi tratat la fel ca persoanele care dețin cetățenia sau naționalitatea ori își au domiciliul în țara comerciantului.

Exemplu: O familie italiană vizitează un parc de distracții din Franța și vrea să beneficieze de biletele cu reducere pentru familii. Familia italiană va putea să cumpere biletele în aceleași condiții ca familiile franceze.

În cazurile menționate mai sus, geoblocarea sau alte forme de tratament diferențiat pe criterii geografice sunt posibile doar în situații excepționale definite în regulament, și anume în cazul în care o cerință legală UE sau națională (în conformitate cu dreptul UE) îl obligă pe comerciant să blocheze accesul la bunurile sau la serviciile oferite.

În cazul serviciilor online aferente operelor protejate prin drepturi de autor, altele decât cele audiovizuale (cum ar fi cărțile electronice, jocurile video, muzica și software-ul), dispoziția privind nediscriminarea – și anume, obligația de a le permite clienților străini să acceseze și să beneficieze de aceleași oferte precum clienții locali – nu se aplică în temeiul regulamentului. Cu toate acestea, posibilitatea extinderii sale pentru a cuprinde aceste servicii va face parte din revizuirea care va fi desfășurată la doi ani de la intrarea în vigoare a regulamentului. În același timp, alte norme din regulament, cum ar fi cele care interzic blocarea discriminatorie a accesului la interfețele online și redirecționarea fără consimțământul prealabil al clientului, precum și discriminarea din motive legate de plată, se aplică deja în cazul acestor servicii.

- **Accesul la site-urile internet**

Articolul 3 din regulament interzice blocarea accesului la site-uri internet și redirecționarea fără consimțământul prealabil al clientului. Aceasta crește transparența prețurilor prin faptul că le permite clienților să acceseze diferite site-uri internet naționale. Această dispoziție se aplică, de asemenea, în cazul serviciilor prestate pe cale electronică, altele decât cele audiovizuale, cum ar fi cărțile electronice, muzica, jocurile video și software.

Exemplu: O clientă irlandeză vrea să acceseze versiunea italiană a unui site internet aparținând unui magazin online de îmbrăcăminte. Deși introduce adresa URL a site-ului italian, ea este totuși redirecționată către site-ul irlandez. După 3 decembrie 2018, redirecționarea va necesita consimțământul explicit al clientului. Mai mult, chiar dacă acea clientă își dă consimțământul pentru a fi redirecționată, versiunea originală pe care aceasta a vrut să o viziteze ar trebui să rămână accesibilă.

- **Nediscriminarea în materie de plăți**

Deși comercianții au dreptul de a accepta orice mijloace de plată doresc, regulamentul include o dispoziție specifică (articolul 5) privind nediscriminarea în cadrul gamei de mijloace de plată acceptate de aceștia. Aceasta cuprinde situații în care tratamentul diferențiat este rezultatul cetățeniei sau naționalității, al domiciliului ori al sediului clientului, al locului în care se află contul de plăți, sediul prestatorului de servicii de plată sau locul emiterii instrumentului de plată.

Tratamentul diferențiat este interzis în cazul în care sunt respectate următoarele trei condiții:

- operațiunile de plată sunt efectuate prin intermediul unor tranzacții electronice prin transfer de credit, debitare directă sau printr-un instrument de plată pe bază de card în cadrul aceleiași mărci și categorii de plată;

- sunt îndeplinite cerințele de autentificare; și
- plățile sunt efectuate într-o monedă acceptată de către comerciant.

Exemplu: Un comerciant german acceptă o anumită marcă de carduri de credit și transferuri bancare directe în cazul achizițiilor efectuate pe site-ul său. Cu toate acestea, comerciantul a refuzat plăți efectuate cu un card de credit de aceeași marcă emis în Austria, precum și transferuri de credit de la bănci din Austria. De acum încolo, Regulamentul privind geoblocarea va interzice această practică.

Această dispoziție trebuie înțeleasă în contextul Regulamentului privind zona unică de plăți în euro (SEPA) din 2012¹⁸, care prevede că, atunci când fac cumpărături în străinătate, consumatorii își pot folosi cardul de debit pentru a efectua plăți în euro, la fel ca în țara lor de origine.

2. Drepturile și obligațiile comercianților și ale consumatorilor în practică

Obiectivul acestei secțiuni este de a-i sprijini pe comercianți și pe clienți să înțeleagă mai bine drepturile și obligațiile care decurg din Regulamentul privind geoblocarea.

2.1. Domeniul de aplicare a regulamentului (articolul 1)

2.1.1. Care este legătura dintre Regulamentul privind geoblocarea și Directiva privind serviciile?

Interzicerea discriminării pe motiv de cetățenie sau naționalitate, care cuprinde, de asemenea, discriminarea indirectă, este un principiu general al dreptului Uniunii prevăzut la articolul 18 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE) și la articolul 21 alineatul (2) din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, precum și în dispozițiile specifice din tratatul menționat anterior legate de libertățile pieței interne.

În ceea ce privește prestarea de servicii, principiul general în cauză este detaliat, în special, la articolul 20 alineatul (2) din Directiva privind serviciile¹⁹, conform căruia statele membre se asigură că condițiile generale de acces la un serviciu care sunt puse la dispoziția publicului de către prestator nu conțin condiții discriminatorii referitoare la cetățenie ori naționalitate sau locul de reședință al beneficiarului, fără însă a aduce atingere posibilității de a prevedea diferențe între condițiile de acces în cazul în care astfel de diferențe sunt justificate în mod direct prin criterii obiective. Aplicarea principiului nediscriminării, astfel cum este prevăzut la acest articol, depinde de o evaluare de la caz la caz a practicilor comerciantului. Justificarea obiectivă poate avea legătură, de exemplu, cu absența drepturilor de proprietate intelectuală necesare într-un anumit teritoriu, costurile suplimentare care rezultă din distanță sau caracteristicile tehnice ale prestării serviciului, sau condițiile diferite ale pieței, cum ar fi o cerere mai mare sau mai redusă în funcție de sezon, diferitele perioade de vacanță în statele

¹⁸ https://ec.europa.eu/info/business-economy-euro/banking-and-finance/consumer-finance-and-payments/payment-services/single-euro-payments-area-sepa_ro

¹⁹ Directiva 2006/123/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 12 decembrie 2006 privind serviciile în cadrul pieței interne.

membre și prețurile practicate de diverși concurenți²⁰. Articolul respectiv rămâne aplicabil în situații care nu sunt vizate de Regulamentul privind geoblocarea.

Dimpotrivă, în situațiile vizate de Regulamentul privind geoblocarea, dispozițiile specifice cuprinse în acesta prevalează asupra articolului 20 alineatul (2) din Directiva privind serviciile. Atât societățile, cât și consumatorii vor beneficia de pe urma securității juridice sporite în ceea ce privește respectivele practici specifice, care nu pot fi justificate oricum. Regulamentul îi împiedică pe comercianți să aplice un tratament discriminatoriu în situațiile specifice acoperite în acesta, fără a mai fi necesar să se efectueze evaluarea de la caz la caz a practicilor comerciantului, generând astfel securitate juridică și îmbunătățind asigurarea respectării.

2.1.2. Cuprinde regulamentul atât vânzările online, cât și cele offline?

Regulamentul descrie anumite situații în care tratamentul diferențiat este justificat. Aceste situații includ atât vânzările online și offline de bunuri și servicii, cât și cazurile în care cele două canale sunt integrate (omnicanal).

Exemplu: Biletele pentru un parc de distracții pot fi achiziționate în avans online sau de la intrare, în ziua respectivă. În ambele cazuri, Regulamentul privind geoblocarea interzice aplicarea de condiții generale diferite în funcție de cetățenia sau naționalitatea ori domiciliul clientului. Acesta interzice, de asemenea, practicile care împiedică în fapt clienții din anumite state membre să aibă acces la vânzările online sau offline. Acest fapt nu aduce atingere niciunei eventuale condiții diferite aplicate de comerciant în cazul vânzărilor offline față de cele online în general, atât timp cât aceasta este aplicată fără a se ține cont de cetățenia sau naționalitatea, domiciliul sau sediul clientului (cum ar fi, de exemplu, prețurile reduse în cazul rezervărilor online făcute în avans).

2.1.3. Se aplică regulamentul în cazul vânzărilor interne? Care sunt situațiile exclusiv interne în care regulamentul nu se aplică?

Regulamentul nu ar trebui să se aplice situațiilor exclusiv interne unui singur stat membru în toate privințele, și anume situațiile în care toate elementele relevante ale tranzacției în cauză se limitează la un singur stat membru (așa-numitele „situații exclusiv interne”). Aceasta înseamnă că regulamentul se aplică atunci când tranzacția are un element transfrontalier. Următoarele elemente ar putea fi luate în considerare: (i) cetățenia sau naționalitatea, domiciliul sau sediul clientului sau al comerciantului; (ii) locul de executare (iii) mijloacele de plată utilizate în cadrul tranzacției sau (iv) utilizarea unei interfețe online. Prin contrast, nu înseamnă că livrarea unui bun sau serviciu ar trebui neapărat să aibă loc în alt stat membru decât cel în care își are sediul comerciantul.

Exemplu: În lipsa unui element transfrontalier, Regulamentul privind geoblocarea nu s-ar aplica în cazul unei tranzacții dintre un comerciant cu sediul în Estonia și un consumator

²⁰ O listă explicativă cu posibile justificări pentru tratamentul diferențiat este inclusă în considerentul 95 din Directiva 2006/123/CE. Indicații suplimentare privind aplicarea articolului 20 alineatul (2) sunt incluse în Documentul de lucru al serviciilor Comisiei „În vederea stabilirii unor orientări referitoare la aplicarea articolului 20 alineatul (2) din Directiva 2006/123/CE privind serviciile în cadrul pieței interne («Directiva privind serviciile»)”, SWD(2012)146, disponibilă la adresa <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/ALL/?uri=SWD:2012:0146:FIN>.

care este cetățean estonian și are domiciliul în Estonia care dorește să acceseze versiunea estoniană a site-ului comerciantului, să cumpere un serviciu și să plătească pentru acesta folosind cardul său emis de o bancă estoniană.

2.1.4. Care sectoare nu intră sub incidența regulamentului?

În temeiul articolului 1, regulamentul nu vizează activitățile enumerate la articolul 2 alineatul (2) din Directiva privind serviciile, care sunt excluse din domeniul de aplicare a directivei respective. Serviciile excluse sunt, printre altele, următoarele:

- **Serviciile din sectorul transporturilor.** Aceste servicii sunt excluse din regulament, în special având în vedere faptul că legislația UE existentă în domeniul transporturilor²¹, amintită în considerentul 9 din regulament, interzice deja explicit discriminarea de tipul discutat în situația de față în cazul a trei tipuri de transporturi: biletele de avion, transporturile cu autobuzul și autocarul și transporturile maritime. Ca parte din revizuirea în curs de desfășurare a normelor privind drepturile călătorilor din transportul feroviar, Comisia a introdus o formă asemănătoare de interdicție în propunerea sa de reformare a unui regulament privind drepturile și obligațiile călătorilor din transportul feroviar²². Cu toate acestea, pachetele de servicii de călătorie și serviciile de călătorie asociate, astfel cum sunt definite în Directiva 2015/2302²³, intră sub incidența regulamentului.

- **Serviciile financiare/Serviciile financiare cu amănuntul** Serviciile financiare sunt excluse din regulament. Aceasta se datorează faptului că regulamentul exclude din domeniul său de aplicare activitățile care sunt excluse, de asemenea, din domeniul de aplicare a Directivei privind serviciile (Directiva 2006/123/CE), care enumeră serviciile financiare, inclusiv serviciile de plată, ca fiind în afara domeniului său de aplicare. În acest sens, considerentul 8 din regulament clarifică în continuare faptul că accesul la serviciile financiare cu amănuntul este exclus, fără a aduce atingere articolului 5 din regulament privind nediscriminarea din motive legate de plată. Într-adevăr, această dispoziție nu reglementează accesul la servicii (financiare) ca atare, ci mai degrabă interzice discriminarea în ceea ce privește seria de mijloace de plată acceptate de comercianți.

- **Servicii audiovizuale** Serviciile audiovizuale nu fac parte din domeniul de aplicare a regulamentului. Considerentul 8 din regulament specifică faptul că serviciile audiovizuale, inclusiv serviciile al căror obiectiv principal constă în furnizarea de acces la transmisii ale evenimentelor sportive și care sunt prestate pe baza licențelor teritoriale exclusive, sunt excluse din domeniul de aplicare a regulamentului.

²¹ Regulamentul (CE) nr. 1008/2008 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 septembrie 2008 privind normele comune pentru operarea serviciilor aeriene în Comunitate (articolul 23), Regulamentul (UE) nr. 1177/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 noiembrie 2010 privind drepturile pasagerilor care călătoresc pe mare și pe căi navigabile interioare și de modificare a Regulamentului (CE) nr. 2006/2004 (articolul 4), Regulamentul (UE) nr. 181/2011 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 februarie 2011 privind drepturile pasagerilor care călătoresc cu autobuzul și autocarul și de modificare a Regulamentului (CE) nr. 2006/2004 (articolul 4).

²² Propunere de Regulament al Parlamentului European și al Consiliului privind drepturile și obligațiile călătorilor din transportul feroviar (reformare), COM(2017) 548 final (articolul 5).

²³ Directiva (UE) 2015/2302 a Parlamentului European și a Consiliului din 25 noiembrie 2015 privind pachetele de servicii de călătorie și serviciile de călătorie asociate, de modificare a Regulamentului (CE) nr. 2006/2004 și a Directivei 2011/83/UE ale Parlamentului European și ale Consiliului și de abrogare a Directivei 90/314/CEE a Consiliului, JO L 326, 11.12.2015, p. 1-33.

Prima revizuire pe termen scurt a Regulamentului privind geoblocarea și a domeniului său de aplicare

Articolul 9 din regulament prevede o clauză de revizuire conform căreia Comisia ar trebui să prezinte în mod periodic Parlamentului European, Consiliului și Comitetului Economic și Social European un raport de evaluare a regulamentului. Regulamentul preconizează o primă revizuire deja până la data de 23 martie 2020. Prima revizuire ar trebui realizată mai ales pentru a se evalua domeniul de aplicare a regulamentului (inclusiv sectoarele care nu intră sub incidența Directivei privind serviciile, cum ar fi sectorul audiovizual și al transporturilor) și sfera obligației privind nediscriminarea prevăzute la articolul 4: obiectivul este să se determine dacă aceasta ar trebui să se aplice, de asemenea, serviciilor prestate pe cale electronică, a căror caracteristică principală constă în furnizarea de acces la opere protejate prin dreptul de autor (precum streaming-ul sau descărcarea de muzică, cărțile electronice, descărcarea de jocuri video sau jocurile video online) și în utilizarea acestora²⁴.

2.1.5. Sunt cuprinse serviciile de jocuri de noroc în domeniul de aplicare a regulamentului?

Regulamentul privind geoblocarea nu se aplică în cazul jocurilor de noroc, în conformitate cu articolul 1 alineatul (3). Într-adevăr, serviciile de jocuri de noroc nu intră nici sub incidența Directivei privind serviciile [articolul 2 alineatul (2)]. Statele membre pot reglementa aceste servicii atât timp cât acestea sunt în conformitate cu normele de pe piața internă, astfel cum sunt stabilite prin tratat și interpretate de Curtea de Justiție a UE.

2.1.6. Se aplică regulamentul, de asemenea, în cazul biletelor de avion?

Nu, regulamentul nu se aplică în cazul serviciilor din sectorul transporturilor. Cu toate acestea, astfel cum s-a menționat anterior, legislația existentă din domeniul transporturilor a UE interzice deja discriminarea în mai multe cazuri. De exemplu, Regulamentul (CE) nr. 1008/2008 interzice discriminarea bazată pe cetățenia sau naționalitatea ori pe domiciliul clientului în domeniul serviciilor aeriene²⁵. În plus, principiile generale ale TFUE interzic, de asemenea, discriminarea bazată pe naționalitate sau cetățenie, inclusiv formele indirecte bazate pe domiciliu sau sediu.

2.1.7. Care este domeniul teritorial de aplicare a regulamentului?

Regulamentul se aplică în cazul tuturor comercianților care pun la dispoziția consumatorilor din UE bunurile sau serviciile lor, indiferent dacă au sau nu sediul în UE sau într-o țară terță. În consecință, comercianții cu sediul în țări terțe care își desfășoară activitatea în UE sunt supuși astfel acestui regulament.

²⁴ În acest sens, a se vedea, de asemenea, clarificarea prevăzută în declarația Comisiei publicată împreună cu Regulamentul privind geoblocarea.

²⁵ Articolul 23 din Regulamentul 1008/2008 prevede că „accesul la tarifele pentru transportul aerian de pasageri, respectiv de marfă, dintr-un aeroport situat pe teritoriul unui stat membru în care se aplică tratatul, disponibile publicului, se acordă fără discriminare pe criterii de naționalitate, loc de reședință al clientului sau sediu al agentului transportatorului aerian sau al unui alt vânzător de bilete din cadrul Comunității”.

2.1.8. Aduce regulamentul beneficii tuturor clienților din Europa? Dar clienților care provin din țări terțe și care fac cumpărături în Europa?

În înțelesul regulamentului, „client” înseamnă un consumator care deține cetățenia sau naționalitatea unui stat membru sau își are domiciliul într-un stat membru, sau o întreprindere care își are sediul într-un stat membru și care beneficiază de prestarea unui serviciu sau achiziționează sau intenționează să achiziționeze un bun în Uniune exclusiv pentru utilizare finală.

În alte cuvinte, regulamentul se aplică în cazul furnizării de bunuri sau de servicii persoanelor care dețin cetățenia sau naționalitatea oricărui stat membru UE sau care își au domiciliul în oricare stat membru al UE. Prin urmare, resortisanții din afara UE care au domiciliul în UE vor beneficia, de asemenea, de pe urma regulamentului pe teritoriul UE.

2.1.9. Se va aplica regulamentul în Regatul Unit post Brexit?

În ceea ce privește informațiile legate de Regulamentul privind geoblocarea și Brexit, a se consulta documentul intitulat „Aviz către părțile interesate cu privire la retragerea Regatului Unit și legislația UE în domeniul geoblocării” din 21 martie 2018²⁶.

2.1.10. Se aplică regulamentul în cazul Elveției?

Elveția este o țară terță, și anume nu este un stat membru al UE. Dreptul Uniunii se aplică în Elveția doar pe baza unor acorduri bilaterale. Prin urmare, Regulamentul privind geoblocarea nu li se aplică direct clienților în Elveția. Acest lucru nu aduce atingere obligațiilor generale privind nediscriminarea care vizează persoanele fizice și care sunt aplicabile relațiilor UE-Elveția în temeiul acordurilor internaționale existente. Cu toate acestea, astfel cum s-a explicat anterior, regulamentul li se va aplica, de asemenea, comercianților cu sediul în țări terțe, care își desfășoară activitatea în UE.

2.1.11. Se aplică regulamentul persoanelor care vând ocazional bunuri de ocazie online?

Regulamentul se aplică comercianților. Astfel cum este definit termenul în regulament, „comerciant” înseamnă orice persoană fizică sau orice persoană juridică care acționează în scopuri legate de activitatea sa comercială, economică, artizanală sau profesională. Persoanele care vând ocazional bunuri de ocazie online, pe lângă activitatea lor comercială sau profesională, nu intră în domeniul de aplicare a regulamentului în discuție. Cu toate acestea, comercianții care vând bunuri de ocazie online în cadrul activității lor economice fac obiectul regulamentului.

2.1.12. Se aplică regulamentul doar situațiilor de tip B2C sau și situațiilor B2B?

Normele Regulamentului privind geoblocarea se aplică, în principiu, atât tranzacțiilor dintre întreprinderi și consumatori (B2C), cât și celor de la întreprindere la întreprindere (B2B), în măsura în care aceste din urmă tranzacții se desfășoară pe baza condițiilor generale de acces

---

²⁶ Disponibil la adresa https://ec.europa.eu/info/sites/info/files/notice_to_stakeholders_brexit_Geoblocking_final.pdf

(și anume, nu sunt negociate individual), iar tranzacția este destinată exclusiv utilizării finale (și anume, este efectuată fără intenția de a revinde, transforma, prelucra, închiria sau subcontracta).

Exemplu: O firmă finlandeză de avocatură este în căutarea unui nou furnizor de servicii de creare de copii de siguranță și de stocare în cloud și a găsit o ofertă tentantă din partea unui furnizor estonian. Tranzacția respectivă ar face obiectul Regulamentului privind geoblocarea.

2.1.13. Cum poate un comerciant să identifice dacă o achiziție este sau nu efectuată exclusiv pentru utilizare finală?

Regulamentul nu se aplică atunci când bunurile sau serviciile sunt achiziționate din alte motive decât exclusiv pentru utilizare finală, ceea ce înseamnă că acestea sunt destinate ulterior revânzării, transformării, prelucrării, închirierii sau subcontractării. Regulamentul nu prevede modalități specifice prin care să se identifice în avans dacă o tranzacție este sau nu exclusiv pentru utilizare finală. În acest sens, se prevede faptul că regulamentul se aplică fără a aduce atingere practicilor de nediscriminare ale comercianților care limitează tranzacțiile sau tranzacțiile repetitive, pentru a împiedica întreprinderile să achiziționeze cantități care depășesc nevoile lor interne. Prin urmare, regulamentul le permite comercianților să aplice metode adecvate pentru a se asigura că bunurile sau serviciile sunt cumpărate pentru utilizare finală.

Exemplu: Un hipermarket are o promoție la televizoare cu diagonală mare. În vederea limitării promoției pentru a include doar utilizatorii finali, există o limită de 3 televizoare pentru fiecare cumpărător. Astfel de limitări ar putea fi în conformitate cu Regulamentul privind geoblocarea.

2.1.14. În ce măsură sunt vizate piețele online de obligațiile din regulament?

Piețele online unde, de exemplu, bunurile sau serviciile sunt vândute de părți terțe intră sub incidența dispozițiilor Regulamentului privind geoblocarea atunci când acestea funcționează în calitate de comercianți în sensul regulamentului.

În anumite cazuri, este posibil ca piețele online în sine să nu funcționeze în calitate de comercianți, ci mai degrabă în numele sau din partea altei societăți care are calitatea de comerciant. În cazurile respective, cealaltă societate este cea care face obiectul normelor din regulament, și nu piața online în mod direct.

Exemplu: O piață online își comercializează bunurile proprii și găzduiește, de asemenea, alți comercianți care își vând marfa prin intermediul aceluiași site internet. În sensul prezentului regulament, piața funcționează în calitate de comerciant înainte de toate în ceea ce privește clienții care cumpără bunurile sale proprii. Aceasta poate, de asemenea, să fie considerată drept un comerciant în raport cu alți comercianți care își vând marfa prin intermediul site-ului său, achiziționând astfel serviciile pieței (cum ar fi servicii de găzduire). În același timp, comerciantul care vinde produse utilizatorului final prin intermediul unei piețe online este în sine un comerciant supus regulamentului.

2.1.15. În toate situațiile care nu sunt vizate de regulament, au voie comercianții să discrimineze?

Nu. Interzicerea discriminării pe motiv de cetățenie sau naționalitate, care cuprinde, de asemenea, discriminarea indirectă, este un principiu general al dreptului UE prevăzut la articolul 18 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE) și la articolul 21 alineatul (2) din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, precum și în dispozițiile specifice din tratatul menționat anterior legate de libertățile pieței interne. În plus, în situațiile care nu sunt vizate de regulament se pot aplica normele naționale de transpunere a articolului 20 alineatul (2) din Directiva privind serviciile. În temeiul acestei dispoziții, statele membre ar trebui să se asigure că condițiile generale de acces la un serviciu care sunt puse la dispoziția publicului de către prestator nu conțin condiții discriminatorii referitoare la cetățenie ori naționalitate sau locul de reședință al beneficiarului; nu ar trebui să se aducă atingere posibilității de a prevedea diferențe între condițiile de acces în cazul în care astfel de diferențe sunt justificate în mod direct prin criterii obiective. În unele cazuri, legislația specifică sectorului (de exemplu, în sectorul transporturilor²⁷ sau al sănătății²⁸) poate fi aplicabilă, de asemenea.

2.1.16. Care sunt serviciile prestate pe cale electronică în practică?

Conceptul de servicii prestate pe cale electronică definit la articolul 2 alineatul (1) din regulament²⁹ derivă din definiția prevăzută în Regulamentul de punere în aplicare (UE) nr. 282/2011 și ar trebui să fie compatibil cu aceasta³⁰. Ar trebui să se țină seama în mod corespunzător de specificațiile suplimentare incluse în acest instrument, precum și în Directiva 2006/112/CEE privind TVA, astfel cum sunt clarificate în considerentul 14 din Regulamentul privind geoblocarea. Mai mult, trebuie remarcat faptul că, în conformitate cu dispozițiile menționate anterior, serviciile audiovizuale prestate pe cale electronică nu sunt incluse în domeniul de aplicare a regulamentului (a se vedea, de asemenea, întrebarea nr. 2.1.4.)

În practică, serviciile prestate pe cale electronică și care intră sub incidența obligațiilor regulamentului includ, de exemplu, serviciile cloud, serviciile de stocare de date, găzduirea de pagini web și furnizarea de paravane de protecție „firewall”, folosirea motoarelor de căutare și anuarele de internet, furnizarea și găzduirea de site-uri de internet, mentenanță la distanță a programelor și echipamentelor, administrarea sistemelor la distanță.

Alte servicii prestate pe cale electronică decât cele audiovizuale, a căror caracteristică principală constă în furnizarea accesului la opere protejate prin dreptul de autor și în utilizarea acestora (inclusiv accesul la și/sau descărcarea de cărți electronice, software, cu tot cu actualizări, streaming de muzică și jocuri video online) sunt vizate de toate dispozițiile din regulament, în afară de obligația privind nediscriminarea prevăzută la articolul 4 (și anume,

---

²⁷ A se vedea, de exemplu, Regulamentul (CE) nr. 1008/2008, (UE) nr. 1177/2010 și (UE) nr. 181/2011 în ceea ce privește transportul de pasageri aerian, maritim și cu autobuzul.

²⁸ A se vedea, de exemplu, articolul 4 din Directiva 2011/24/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 9 martie 2011 privind aplicarea drepturilor pacienților în cadrul asistenței medicale transfrontaliere.

²⁹ „Servicii prestate pe internet sau printr-o rețea electronică a căror natură determină prestarea lor automată, care implică intervenție umană minimă și imposibil de asigurat în absența tehnologiei informației”.

³⁰ Regulamentul de punere în aplicare (UE) nr. 282/2011 al Consiliului din 15 martie 2011 de stabilire a măsurilor de punere în aplicare a Directivei 2006/112/CE privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată.

interdicția cu privire la condițiile diferite în funcție de cetățenie sau naționalitate, domiciliu sau sediu, a se vedea, de asemenea, întrebarea 2.1.18).

2.1.17. Este comerciantul obligat să creeze oferte specifice prin „desfacerea” de pachete pentru clienții care dețin cetățenia sau naționalitatea unui alt stat membru sau își au domiciliul într-un alt stat membru în cazul în care comerciantul furnizează bunuri sau servicii combinate cu servicii care nu intră în domeniul de aplicare a regulamentului?

Nu, comercianții nu sunt obligați să „desfacă” pachetele de bunuri sau servicii pentru a respecta regulamentul. Cu toate acestea, în astfel de cazuri, întregul pachet va face obiectul normelor din regulament în cazul în care un anumit aspect al acestuia intră sub incidența acestuia. În cazul în care comerciantul „desface” pachetele de bunuri sau servicii și acestea intră în domeniul de aplicare a regulamentului, comerciantul are libertatea de a stabili prețul și condițiile bunurilor sau serviciilor respective, cu condiția să nu aplice condiții discriminatorii bazate pe cetățenie sau naționalitate, domiciliu sau sediu.

Exemplu: Un comerciant oferă un pachet care conține accesul la/descărcarea de servicii audiovizuale și un serviciu de găzduire de pagini web la un preț promoțional. Astfel, acesta poate respecta regulamentul fie prin vânzarea întregului pachet clienților străini la preț promoțional sau prin punerea la dispoziția acestora a serviciului de găzduire de pagini web, de exemplu dacă serviciul respectiv este furnizat în regim individual de către același comerciant. În cel din urmă caz însă, comerciantul nu poate aplica un preț diferit³¹ serviciului individual față de prețul aplicabil în cazul vânzărilor interne.

2.1.18. În ce măsură sunt incluse în domeniul de aplicare a regulamentului serviciile de conținut, altele decât cele audiovizuale, care sunt protejate prin dreptul de autor?

Prestarea de servicii de conținut (altele decât cele audiovizuale) protejate prin dreptul de autor (cum ar fi cărțile electronice, muzica online, software și jocurile video) nu face obiectul interdicției din regulament care vizează aplicarea de condiții generale de acces diferite din motive legate de cetățenia sau naționalitatea, domiciliul ori sediul clientului, inclusiv refuzul de a furniza astfel de servicii clienților din alte state membre în cazurile specifice prezentate la articolul 4.

Cu toate acestea, astfel de servicii fac în continuare obiectul tuturor dispozițiilor din Regulamentul privind geoblocarea, cu excepția articolului 4, inclusiv interdicției de a bloca sau de a limita accesul la interfețele online în funcție de cetățenia sau naționalitatea, domiciliul ori sediul clientului. Aceasta înseamnă că un comerciant care prestează aceste servicii nu își poate împiedica clienții să acceseze versiuni diferite ale site-ului, pieței sau magazinului său de aplicații, sau nu îi poate redirecționa fără consimțământul lor explicit, pe baza criteriilor bazate pe cetățenia sau naționalitatea, domiciliul ori sediul clientului (inclusiv criterii indirecte precum adresa IP sau informațiile bancare ale clientului).

În plus, în cazul în care serviciile în cauză sunt prestate la nivel transfrontalier, indiferent de excluderea acestora din articolul 4 al regulamentului, comerciantului i se interzice să trateze

³¹ Prețul din acest exemplu nu include și TVA aplicabilă.

în mod discriminatoriu mijloacele de plată electronice în funcție de „cetățenie sau naționalitate“, și anume din cauza faptului că un card de credit sau de debit de categoria sau marca acceptată a fost emis în alt stat membru sau din cauza faptului că un transfer direct de debit sau de credit este efectuat prin intermediul unei bănci din alt stat membru (cu condiția ca moneda utilizată să fie acceptată de către comerciant).

Regulamentul prevede o revizuire în termen de doi ani de la intrarea sa în vigoare, cu accent pe evaluarea domeniului de aplicare a regulamentului, inclusiv a limitărilor menționate anterior în ceea ce privește aplicarea articolului 4 în cazul acestor tipuri de servicii.

Exemplu: O societate din România care distribuie software protejat prin drepturi de autor în mai multe state membre poate fi încă în măsură să refuze să vândă aceste servicii în anumite state membre, având în vedere limitările necesare privind drepturile de autor deținute. Cu toate acestea, în statele membre în care societatea își oferă serviciile de software, aceasta nu va putea trata clienții în mod discriminatoriu în funcție de mijloacele de plată.

2.1.19. *Vizează regulamentul vânzarea online de cărți, DVD-uri și CD-uri în format fizic?*

Da, vânzarea acestor bunuri este reglementată de dispozițiile regulamentului, inclusiv interdicția de a aplica condiții generale de acces diferite din motive legate de cetățenia sau naționalitatea, domiciliul ori sediul clientului, în cazul în care clientul dorește să achiziționeze bunurile respective, iar acestea sunt livrate într-un stat membru în care comerciantul pune la dispoziție livrarea sau opțiunea de ridicare a coletului conform condițiilor sale generale de acces.

2.1.20. *Vizează regulamentul prestarea serviciilor de utilități publice, cum ar fi gazele, electricitatea sau apa?*

Regulamentul nu conține nicio excludere specifică în ceea ce privește prestarea serviciilor de utilități publice. Prin urmare, prestarea de astfel de servicii este vizată, cu condiția ca cerințele din regulament să fie respectate, de exemplu ca persoana care prestează serviciile să fie considerată drept un „comerciant” și, referitor la dispoziția privind nediscriminarea de la articolul 4, prestarea serviciilor în cauză să aibă loc într-una din situațiile descrise la articolul respectiv (a se vedea, de asemenea, întrebarea 2.3.12).

2.2. Accesul la interfețele online (articolul 3)

2.2.1. *Au clienții dreptul să acceseze versiuni lingvistice diferite existente sau să acceseze toate ofertele de bunuri sau servicii de pe un anumit site internet?*

Da, în principiu clientul are dreptul de a accesa toate versiunile și articolele publicate pe site, cu excepția cazului în care acest lucru este interzis prin legislația specifică aplicabilă comerciantului (a se vedea, de asemenea, întrebarea 2.2.4.). În același timp, regulamentul nu prevede o obligație a comercianților de a crea special site-uri internet sau secțiuni ale acestora în anumite limbi.

2.2.2. Trebuie modificată interfața online a comerciantului pentru a se asigura conformitatea?

Regulamentul nu le impune comercianților obligația de a-și adapta interfețele online la toate formatele și coordonatele diferite aplicabile în întreaga UE. Cu toate acestea, interfețele nu trebuie să fie concepute astfel încât, în practică, să nu le permită clienților din alte state membre să își finalizeze cu ușurință comenzile.

Exemplu: Interfața online a unui comerciant îi impune clientului să completeze o adresă de rezidență și predefinește doar coordonate geografice naționale, fără posibilități sau indicații clare cu privire la modalitatea de completare sau de transmitere măcar a unui text liber/coordonate libere în cazul în care clientul are domiciliul într-o țară străină (fără a aduce atingere limitărilor asupra coordonatelor disponibile în ceea ce privește adresa de livrare). Acest tip de interfață online ar face practic imposibilă plasarea comenzii pentru un client cu domiciliul într-o țară străină și ar trebui să fie adaptat.

2.2.3. Ar trebui solicitat consimțământul explicit pentru redirectionare de fiecare dată, pentru a fi în conformitate cu regulamentul?

Comerciantul poate oricum să redirectioneze clientul către o anumită versiune a site-ului său internet în cazul în care acesta și-a dat explicit consimțământul. Consimțământul nu trebuie dat neapărat de fiecare dată când clientul vizitează același site. Cu toate acestea, clientul are libertatea de a-și retrage consimțământul în orice moment, iar versiunea site-ului pe care acesta a dorit inițial să o acceseze trebuie să poată fi accesată în continuare cu ușurință.

Exemplu: Site-ul internet către care clientul a ales să fie redirectionat ar trebui să aibă un buton ușor de accesat care să îl aducă pe client înapoi la alte versiuni ale aceluiași site.

2.2.4. Care sunt cerințele legale care ar justifica restricțiile impuse accesului la interfețele online? Care sunt explicațiile pe care trebuie să le ofere comerciantul atunci când aplică restricțiile respective?

Obligația comercianților de a permite accesul la interfața lor online care este prevăzută în regulamentul nu înseamnă că aceștia nu mai trebuie să respecte cerințele prevăzute de dreptul Uniunii sau de dreptul național în conformitate cu dreptul UE la care sunt supuși ca urmare a desfășurării activității într-un anumit stat membru. În astfel de cazuri, comerciantul trebuie să ofere o explicație clară și specifică în ceea ce privește motivele pentru care nu a permis accesul, în limba interfeței online pe care a dorit să o acceseze clientul.

Exemplu: Un site francez face obiectul unei hotărâri emise de instanțele franceze care împiedică accesul la anumite părți din site sau la întregul site, având în vedere litigiile privind utilizarea mărcilor înregistrate în țara respectivă.

2.2.5. Înseamnă normele privind accesul la interfețele online că li se interzice comercianților să furnizeze oferte adaptate?

Anumiți comercianți utilizează versiuni diferite ale interfețelor lor online, sau ale anumitor părți ale acestora, pentru a se adresa clienților-țintă din diferite state membre. Versiunea diferită a site-ului internet poate avea o structură diferită, poate fi într-o altă limbă sau poate

avea alte caracteristici care îl fac să fie destinat, în întregime sau parțial, clienților de o anumită cetățenie sau naționalitate sau cu un anumit domiciliu sau sediu. Această opțiune rămâne posibilă. Cu toate acestea, redirecționarea clienților de la o versiune a interfeței online la o alta în regim discriminatoriu și fără consimțământul lor explicit este interzisă. Mai mult, un astfel de site internet sau părțile sale trebuie să fie accesibil/accesibile clienților din state membre diferite.

2.2.6. Poate un comerciant să redirecționeze clientul de la un site internet specific unei țări la altul?

Articolul 3 din regulament privind accesul la interfețele online - cum ar fi site-urile internet - se aplică atunci când un comerciant redirecționează un client către o versiune a site-ului său care este diferită de interfața online pe care clientul a vrut inițial să o acceseze, din motive legate de cetățenia sau naționalitatea clientului, de domiciliul sau de sediul acestuia/acesteia.

În cazul în care clientul este redirecționat către un alt site internet, de exemplu un site internet specific unei țări din aceste motive, regulamentul se va aplica în consecință; redirecționarea poate surveni doar fie prin consimțământul explicit al clientului, fie din cauza unei obligații legale specifice a comerciantului de a face acest lucru.

2.2.7. Cum ar trebui stocat consimțământul pentru redirecționare (de exemplu, cookies)?

Regulamentul nu specifică modul în care comerciantul ar trebui să stocheze consimțământul explicit al unui client pentru astfel de redirecționări, în cazurile în care clientul și-a dat consimțământul explicit, iar comerciantul vrea să îl rețină în eventualitatea în care clientul dorește să viziteze din nou același site pe viitor.

Cu toate acestea, în cazul în care oferirea consimțământului implică prelucrarea datelor cu caracter personal, se aplică legislația UE privind protecția datelor, în special Regulamentul general privind protecția datelor³² și Directiva asupra confidențialității și comunicațiilor electronice³³ atunci când păstrarea evidențelor cu privire la acest tip de consimțământ implică stocarea de informații sau obținerea accesului la informații deja stocate în echipamentul terminal.

2.2.8. Dacă site-ul unui comerciant este într-o anumită limbă, înseamnă că acesta vizează doar piața respectivă?

Regulamentul nu aduce atingere dispozițiilor Regulamentelor Roma I³⁴ și Bruxelles I,³⁵ inclusiv celor privind comerțanții care își direcționează activitățile către un anumit stat membru. În această privință, Regulamentul privind geoblocarea prevede că doar respectarea

---

³² Regulamentul (UE) 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Directivei 95/46/CE (Regulamentul general privind protecția datelor).

³³ Directiva 2002/58/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 12 iulie 2002 privind prelucrarea datelor personale și protejarea confidențialității în sectorul comunicațiilor publice.

³⁴ Regulamentul (CE) nr. 593/2008 al Parlamentului European și al Consiliului din 17 iunie 2008 privind legea aplicabilă obligațiilor contractuale (Roma I).

³⁵ Regulamentul (UE) nr. 1215/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 12 decembrie 2012 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială (Bruxelles I).

în sine a normelor sale de către comerciant nu înseamnă că acesta își direcționează activitățile către consumatorii din alt stat membru.

Astfel, faptul dacă utilizarea de către comerciant a unei anumite limbi pe un site înseamnă sau nu că acesta își direcționează activitățile către clienții dintr-un anumit stat membru va trebui decis pe baza Regulamentelor Roma I și Bruxelles I, precum și pe baza jurisprudenței relevante aferente regulamentelor respective. Secțiunea 4 conține indicații suplimentare cu privire la acest aspect.

2.2.9. În ce măsură fac site-urile strict informative obiectul restricției privind redirecționarea?

Regulamentul prevede că „interfață online” înseamnă orice software, inclusiv site-uri de internet și aplicații, exploatat de către comerciant sau în contul acestuia pentru a le oferi clienților acces la bunurile sau serviciile comerciantului *în vederea participării la o tranzacție* care are drept obiect bunurile sau serviciile în cauză.

Prin urmare, va trebui să se stabilească în fiecare caz dacă un anumit site de internet servește sau nu scopurilor respective. În caz afirmativ, acesta intră, în principiu, în domeniul de aplicare a regulamentului, prin urmare, se aplică articolul 3 privind accesul la site-urile internet, inclusiv normele sale privind redirecționarea.

2.2.10. Pot comercianții să blocheze accesul la aplicațiile lor sau să redirecționeze clienții către aplicații naționale diferite pe baza țării în care a fost emis cardul de credit al acestora?

Regulamentul interzice blocarea accesului la interfețe online sau redirecționarea pe baza locului în care a fost emis mijlocul de plată; aceasta implică faptul că nu le este permis comercianților să blocheze accesul la versiuni diferite ale interfețelor online ale acestora, inclusiv la aplicațiile lor, din motive legate de cetățenia sau naționalitatea și/sau de domiciliul clientului, prin mijloace indirecte, cum ar fi statul membru în care a fost emis instrumentul de plată.

2.3. Nediscriminarea în ceea ce privește accesul la bunuri sau servicii (articolul 4)

2.3.1. Impune regulamentul obligația de a vinde și de a livra pe întreg teritoriul UE?

Nu. Regulamentul nu le impune comercianților obligația de a vinde, dar le interzice să discrimineze pe baza cetățeniei sau naționalității, a domiciliului sau a sediului clientului atunci când își vând marfa.

Regulamentul nu introduce obligația de a livra pe întreg teritoriul UE. Regulamentul definește situații specifice în care clienților nu li se poate refuza accesul la bunuri sau servicii ale comerciantului din motive legate de cetățenia sau naționalitatea, de domiciliul sau de sediul lor.

2.3.2. Impune regulamentul obligația de a crea puncte de ridicare?

Nu, regulamentul nu le impune comercianților obligația de a crea puncte de ridicare pentru bunurile lor în alte țări. Cu toate acestea, în cazul în care această opțiune este disponibilă conform condițiilor generale de acces ale comerciantului, clienții din alte state membre ar

trebui să poată opta pentru aceasta, indiferent de cetățenia sau naționalitatea, de domiciliul sau de sediul lor.

Exemplu: Un comerciant care livrează doar în Portugalia sau care oferă opțiunea de colectare doar de la puncte de ridicare din Portugalia nu poate fi obligat să creeze astfel de puncte în Spania pentru a deservi clienții spanioli. Cu toate acestea, clienții spanioli vor putea să colecteze personal bunurile sau prin intermediul unor persoane/furnizori desemnați de la punctele de ridicare din Portugalia.

2.3.3. Au voie comercianții să taxeze suplimentar clienții dacă se oferă să organizeze livrarea bunurilor vândute?

Punerea la dispoziție a opțiunilor de livrare pentru bunurile sau serviciile cumpărate constituie un serviciu. În principiu, comercianții sunt liberi să le ofere clienților ce servicii doresc. Cu toate acestea, în cazul în care comercianții decid să ofere servicii de livrare în anumite state membre sau în anumite locuri din statele membre și menționează acest lucru în condițiile lor generale de acces, ei nu pot trata în mod discriminatoriu clienții care doresc să beneficieze de serviciile de livrare respective pe baza cetățeniei sau naționalității, a domiciliului sau a sediului acestora (a se vedea, de asemenea, secțiunea 4.1 privind livrarea transfrontalieră).

2.3.4. Îi obligă regulamentul pe comercianți să se deplaseze fizic pentru a presta servicii la locul în care se află clientul în Europa?

Nu, regulamentul nu conține nicio astfel de obligație care să prevadă deplasarea comercianților.

2.3.5. Intră prețurile sub incidența regulamentului?

Nu. Scopul Regulamentului privind geoblocarea este de a combate discriminarea clienților din UE. La momentul actual, această practică dăunează potențialului comerțului transfrontalier și împiedică exploatarea pe deplin a pieței unice. Regulamentul nu reglementează și nu armonizează nivelul prețurilor ca atare

Prin urmare, comercianții au libertatea de a stabili prețuri diferite, de exemplu pe site-uri care vizează grupuri de clienți diferite. Cu toate acestea, astfel de site-uri ar trebui să le fie accesibile tuturor clienților din UE și - în situațiile specifice descrise anterior - clienții din UE ar trebui să poată cumpăra bunuri sau servicii în aceleași condiții precum clienții care dețin cetățenia sau naționalitatea statului membru al comerciantului, inclusiv la aceleași prețuri nete (și anume, fără a afecta diferențele cote TVA aplicabile).

De asemenea, regulamentul nu abordează stabilirea dinamică a prețurilor, procedeu în cadrul căruia comercianții își adaptează ofertele în timp, în funcție de factori care nu au legătură cu cetățenia sau naționalitatea, cu domiciliul ori sediul.

Exemplu: Un site internet care modifică prețul în timp real în funcție de cerere și/sau de alți parametri (cum ar fi istoricul căutărilor și/sau cumpărăturilor) care nu au legătură cu domiciliul ori cu cetățenia sau naționalitatea clientului nu ar fi vizat, în principiu, de interdicția privind nediscriminarea din Regulamentul privind geoblocarea.

2.3.6. *În cazul livrărilor transfrontaliere, are voie comerciantul să solicite un preț mai mare (de exemplu, din cauza costurilor de transport, a expedierii și a manipulării)? Dacă da, ar trebui ca tarifele suplimentare să reflecte baza efectivă de costuri?*

Regulamentul nu reglementează și nu armonizează nivelul prețurilor. Opțiunea de a le oferi clienților livrarea transfrontalieră în unele state membre sau în toate statele membre rămâne, în principiu, o alegere în materie de comercializare la latitudinea comerciantului, care este însă precizată clar în termenii și condițiile generale aplicabile. Prețul total trebuie comunicat consumatorilor într-o manieră clară și ușor de înțeles înainte de încheierea contractului (a se vedea, în special, articolele 5, 6 și 8 din Directiva privind drepturile consumatorilor³⁶). A se vedea, de asemenea, secțiunea 4 pentru informații suplimentare privind livrarea transfrontalieră și modul în care Regulamentul 2018/644³⁷ prevede transparența sporită în ceea ce privește prețurile solicitate pentru serviciile de livrare transfrontalieră de colete.

2.3.7. *Este posibil ca un comerciant să aibă oferte diferite în puncte de desfacere sau site-uri internet diferite din UE, inclusiv cu opțiuni de livrare diferite?*

Regulamentul nu aduce atingere dreptului comercianților de a-și stabili în mod liber prețurile și site-urile internet în întreaga UE și de a-și desfășura activitățile de comercializare. În situațiile care intră sub incidența acestuia, regulamentul îi obligă, în esență, pe comercianți să trateze clienții din UE la fel atunci când aceștia se află în aceeași situație (și anume, atunci când sunt dispuși să accepte condițiile generale de acces, inclusiv opțiunile de livrare, prevăzute pe un anumit site internet sau într-un anumit punct de desfacere), indiferent de cetățenia sau naționalitatea, de domiciliul sau de sediul acestora.

Aceasta înseamnă, de asemenea, că respectivii comercianți pot continua să elaboreze oferte care vizează anumite grupuri de clienți, atât timp cât fac acest lucru fără a ține cont de criterii privind cetățenia sau naționalitatea, domiciliul ori sediul (cum ar fi oferte adresate tinerilor sau consumatorilor, față de cele care li se adresează profesioniștilor).

2.3.8. *Este posibil ca un client să cumpere un produs de pe un site internet, însă să aleagă opțiunile de livrare de pe o altă versiune a site-ului respectiv?*

Condițiile în care comercianții își prestează serviciile, inclusiv opțiunile de livrare, sunt descrise în condițiile generale de acces ale acestora. În special, acestea trebuie să fie disponibile pe site-urile lor internet și, în orice caz, le sunt comunicate consumatorilor într-o manieră clară și ușor de înțeles. Atunci când un client decide să comande un produs sau un serviciu utilizând un anumit site internet, acesta este de acord, de regulă, cu condițiile respective. Dacă o comandă este plasată prin intermediul unei anumite versiuni a site-ului, condițiile generale de acces aplicabile ofertelor furnizate pe site-ul respectiv se aplică tranzacției.

---

³⁶ Directiva 2011/83/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 octombrie 2011 privind drepturile consumatorilor, de modificare a Directivei 93/13/CEE a Consiliului și a Directivei 1999/44/CE a Parlamentului European și a Consiliului și de abrogare a Directivei 85/577/CEE a Consiliului și a Directivei 97/7/CE a Parlamentului European și a Consiliului.

³⁷ Regulamentul (UE) 2018/644 al Parlamentului European și al Consiliului din 18 aprilie 2018 privind serviciile de livrare transfrontalieră de colete.

Exemplu: Un client grec cumpără un produs de pe site-ul bulgar al unui comerciant, care oferă doar posibilitatea livrării în Bulgaria. Comerciantul livrează, de asemenea, în Grecia, însă doar în cazul comenzilor plasate prin intermediul site-ului elen. Clientul grec nu are dreptul să solicite livrarea în Grecia pentru comenzile plasate pe site-ul bulgar. Dacă, în caz contrar, termenii și condițiile serviciului disponibile pe fiecare site sunt identice, și anume includ livrarea în ambele țări, faptul că respectiva comandă este plasată pe site-ul național grec sau bulgar nu poate limita în sine domeniul de aplicare a serviciului de livrare oferit de comerciant în termenii și condițiile aplicabile.

2.3.9. *În ce măsură intră comercianții în domeniul de aplicare a regulamentului atunci când vând produse cu opțiunea de livrare doar în statul lor membru de origine?*

În principiu, comerciantul este liber să definească zona geografică în care oferă servicii de livrare. Cu toate acestea, regulamentul nu îi permite unui astfel de comerciant să aplice un tratament discriminatoriu împotriva unui client străin care dorește să cumpere un bun în aceleași condiții ca un localnic (așa-numitul scenariu „fă cumpărături asemenea unui localnic“).

Exemplu: Un client belgian vrea să cumpere un frigider de pe site-ul german al unui comerciant care livrează doar la adrese din Germania. Dacă clientul belgian dorește să ridice bunurile de la sediul comerciantului sau de la orice altă adresă de livrare din Germania unde operează comerciantul, comerciantul nu poate aplica un tratament discriminatoriu împotriva unui astfel de client din cauza cetățeniei belgiene a acestuia sau din cauza faptului că acesta are domiciliul sau sediul în Belgia. Cu toate acestea, clientul belgian nu îl poate obliga pe comerciantul german să livreze bunul în Belgia dacă acest lucru nu este prevăzut în condițiile generale de acces ale comerciantului.

2.3.10. *Le impune regulamentul comercianților să se înscrie în registrul întreprinderilor sau în programele privind deșeurile de echipamente electrice și electronice din fiecare stat membru în care clienții doresc să achiziționeze bunuri sau servicii în temeiul normelor din regulament? De exemplu, în exemplul de mai sus, se consideră că respectivul comerciant german vinde în Belgia și, prin urmare, trebuie acesta să fie înregistrat în Belgia?*

Nu, în temeiul regulamentului comercianții nu trebuie obligatoriu să fie înregistrați în registrul întreprinderilor în toate statele membre în care consumatorii și-ar putea exprima interesul față de achiziționarea bunurilor acestora sau le-ar putea chiar cumpăra. Regulamentul prevede clar faptul că, în cazul în care comercianții nu fac altceva decât să respecte obligațiile din regulament și, prin urmare, asigură doar accesul la site-ul lor și posibilitatea de a finaliza achiziția în regim nediscriminatoriu, acest fapt în sine nu implică faptul că un comerciant își direcționează activitățile către un alt stat membru. În consecință, regulamentul în sine nu conține și nici nu implică obligația înscrierii în registrul întreprinderilor sau în programele privind deșeurile de echipamente electrice și electronice din fiecare stat membru în care clienții sunt dispuși să cumpere bunuri/servicii.

2.3.11. În unele cazuri, impozitele locale sunt utilizate pentru a subvenționa serviciile, de exemplu taxele de intrare la muzee sau piscine locale. Ar fi acest lucru interzis în temeiul regulamentului?

Regulamentul se aplică fără a aduce atingere normelor aplicabile în domeniul fiscal și li se adresează comercianților. Prin urmare, acesta nu conține norme privind utilizarea impozitelor locale. În consecință, acesta nu interzice utilizarea impozitelor locale pentru a subvenționa anumite activități, cum ar fi taxele de intrare la muzeele sau piscinele locale.

Cu toate acestea, în cazul în care serviciile subvenționate îndeplinesc cerințele pentru aplicabilitatea regulamentului (situația în cauză nu este strict internă, serviciul nu este exclus din domeniul său de aplicare, prestatorul de servicii se califică drept comerciant, se aplică una dintre situațiile specifice descrise în regulament), interdicția referitoare la discriminare prevăzută în regulament se aplică prestării de servicii în cauză (a se vedea, de asemenea, întrebarea 2.3.12).

În același timp, considerentul 27 din regulament prevede că aplicarea condițiilor de acces diferențiate nu este împiedicată din anumite motive care nu au legătură cu cetățenia sau naționalitatea, cu domiciliul sau cu sediul, inclusiv contribuțiile făcute comerciantului.

2.3.12. În ce măsură vizează regulamentul „serviciile publice” sau părți din termenii și condiții care fac obiectul anumitor cerințe legale specifice?

Deși serviciile neeconomice de interes general sunt excluse din domeniul de aplicare a regulamentului, acesta se aplică totuși în cazul „serviciilor publice” care sunt executate, de regulă, din considerente economice și, prin urmare, sunt servicii de interes economic general (cum ar fi, printre altele, gazele, apa, aprovizionarea cu energie electrică, a se vedea, de asemenea, întrebarea 2.1.20).

Regulamentul se aplică, de asemenea, doar atunci când toate cerințele necesare pentru aplicabilitatea sa sunt respectate. În consecință, regulamentul se aplică, de exemplu, doar în cazul serviciilor prestate de „comercianți”. În conformitate cu definiția termenului respectiv, nu contează dacă prestatorul de servicii (în cazul în care acesta este o persoană juridică) este privat sau public. Este relevant însă dacă prestatorul de servicii acționează în scopuri legate de activitatea sa comercială, economică, artizanală sau profesională; în caz contrar, acesta nu este un comerciant, iar regulamentul nu se aplică în cazul activităților respective, cum ar fi activitatea administrativă a administrațiilor publice.

În cazul cerințelor legale specifice prevăzute în dreptul Uniunii sau în dreptul național în conformitate cu dreptul UE, astfel cum s-a menționat anterior (întrebarea 2.2.4), articolul 3 privind accesul la interfețele online nu se aplică în măsura în care restricția privind accesul decurge dintr-o cerință legală la care este supus comerciantul. Același lucru este valabil, de asemenea, în cazul normelor privind nediscriminarea prevăzute la articolul 4.

Exemplu: respectarea măsurilor de reglementare care le impun prestatorilor de servicii de interes economic general anumite prețuri nu este afectată de prezentul regulament, în măsura în care acestea sunt în conformitate cu dreptul Uniunii, inclusiv cu principiile generale ale nediscriminării.

2.3.13. Care este impactul în cazul modelelor de afaceri care depind de reclame localizate pentru prețurile de vânzare subvenționate (de exemplu, comercianții care vând tablete cu publicitate preinstalată care vizează utilizatorii dintr-un anumit stat membru)?

Este la latitudinea fiecărui comerciant să stabilească ce impact are regulamentul asupra modelului său de afaceri. Cu toate acestea, în cazul în care activitatea unui comerciant intră în domeniul de aplicare a regulamentului, consumatorii nu pot fi împiedicați să cumpere bunul sau serviciul respectiv din motive discriminatorii.

Exemplu: Unui consumator spaniol nu i se poate refuza dreptul de a cumpăra o tabletă de la un comerciant german, pe care consumatorul o ridică din Germania, unde această opțiune de ridicare le este disponibilă consumatorilor germani. Cu toate acestea, comerciantul are, în principiu, libertatea de a defini zona geografică în care sunt livrate bunurile sau din care pot fi ridicate acestea.

2.3.14. Care sunt cerințele legale naționale necontractuale menționate la articolul 4 alineatul (3) din regulamentul și ce înseamnă această dispoziție?

Articolul 4 alineatul (3) face referire la cerințele legale care nu decurg din relația contractuală dintre client și comerciant, ci sunt impuse de statul membru al clientului și țin de bunurile sau serviciile în cauză, cum ar fi cerințele privind etichetarea sau cerințele specifice sectorului. Articolul 4 alineatul (3) prevede clar faptul că doar respectarea regulamentului nu generează, în sine, obligația comerciantului respectiv de a respecta cerințele legale în cauză.

Exemplu: În cazul în care un comerciant nu își direcționează activitățile către un anumit stat membru, însă vinde bunul unui client străin doar pentru a fi în conformitate cu obligațiile din regulamentul, comerciantul nu va trebui să respecte cerințele specifice privind etichetarea ale statului membru al clientului.

2.3.15. Sunt comercianții răspunzători atunci când vând bunuri sau prestează servicii unui client din alt stat membru, care ar putea fi interzise în statul membru al clientului?

Regulamentul precizează că interdicția referitoare la discriminare prevăzută la articolul 4 alineatul (1) nu se aplică în măsura în care astfel de norme naționale îl împiedică pe comerciant să vândă bunuri sau să presteze servicii anumitor clienți sau clienților din anumite teritorii, cu condiția ca normele naționale să fie în conformitate cu dreptul UE. Dispoziția este valabilă în măsura în care există norme UE care îl împiedică pe comerciant să facă acest lucru. În consecință, interdicția referitoare la discriminare nu înseamnă că acesta nu mai este obligat să respecte normele UE sau normele naționale de acest tip aplicabile comerciantului.

Cu toate acestea, astfel cum s-a menționat anterior, regulamentul clarifică în continuare faptul că doar respectarea în sine a interdicției referitoare la discriminare nu înseamnă că respectivul comerciant este obligat să respecte cerințele legale naționale necontractuale aplicabile în statul membru al clientului aferente bunurilor sau serviciilor respective sau să informeze clienții cu privire la cerințele respective [articolul 4 alineatul (3)]. Prin urmare, în cazul în care comerciantul nu face obiectul cerinței legale naționale necontractuale din statul membru al clientului, doar respectarea regulamentului în sine nu îi poate angaja răspunderea în ceea ce privește respectarea în statul membru respectiv.

Exemplu: Vânzarea unui anumit DVD face obiectul unor limite de vârstă diferite în Suedia și în Franța. Un comerciant francez care îi vinde un DVD unui client suedez, cu livrare în Franța, drept simplă consecință a obligației prevăzute de prezentul regulament, nu este răspunzător de respectarea unor eventuale limite de vârstă mai stricte în Suedia, nici nu informează clienții cu privire la limitele de vârstă diferite aplicabile în Suedia.

2.3.16. Sunt afectate de regulament restricțiile privind promoțiile cu caracter sezonier?

Regulamentul nu conține norme specifice privind promoțiile cu caracter sezonier sau cu privire la restricțiile aferente acestora. Prin urmare, astfel de promoții fac obiectul normelor „obișnuite” privind nediscriminarea din regulament, în cazul în care situația respectivă intră în domeniul lor de aplicare. În astfel de cazuri, promoțiile cu caracter sezonier ar trebui să le fie accesibile consumatorilor/utilizatorilor finali din alte state membre într-un regim nediscriminatoriu.

2.3.17. Pot comercianții să aibă solduri, o promoție sau orice alt tip de campanie de prețuri doar pe unul dintre site-urile lor internet pentru comerțul electronic?

Regulamentul nu afectează libertatea comercianților de a-și organiza politica comercială astfel cum consideră aceștia, atâta timp cât respectă normele privind nediscriminarea prevăzute în regulament. De asemenea, regulamentul nu le afectează comercianților libertatea de a oferi, în mod nediscriminatoriu, condiții diferite, inclusiv prețuri de vânzare nete diferite, în diferite puncte de vânzare precum magazinele și site-urile internet, sau de a direcționa anumite oferte numai către un teritoriu specific dintr-un stat membru. Cu toate acestea, în temeiul regulamentului, aceste oferte trebuie să le fie accesibile consumatorilor din alte state membre în condiții nediscriminatorii.

În temeiul regulamentului, comercianții au, prin urmare, libertatea de a organiza solduri, promoții sau alte tipuri de campanii de prețuri pe site-urile lor de comerț electronic selecționate, atât timp cât acționează în mod nediscriminatoriu.

2.3.18. Armonizează regulamentul cotele TVA aplicabile soldurilor?

Nu. Regulamentul nu aduce atingere normelor aplicabile în materie de fiscalitate. Aceasta înseamnă că TVA se aplică în statul membru în care sunt prestate serviciile sau sunt furnizate bunurile în conformitate cu normele privind TVA. În ceea ce privește prețurile, conceptul de „condiții generale de acces” cuprinde, de asemenea, în mod expres doar prețurile de vânzare nete. Secțiunea 4 conține informații suplimentare referitoare la evoluția normelor privind TVA în contextul comerțului electronic.

2.3.19. Trebuie comercianții să respecte legislația privind fixarea prețurilor în cazul cărților care este aplicabilă în statul membru al clientului?

Normele privind nediscriminarea de la articolul 4 nu îi împiedică pe comercianți să aplice prețuri diferite cărților vândute clienților din anumite teritorii, în măsura în care sunt obligați să facă acest lucru în temeiul legislației statelor membre în conformitate cu dreptul Uniunii.

În cazul în care o situație este reglementată de articolul 4, iar comerciantul este supus legislației naționale de acest tip, acesta nu poate, prin urmare, să invoce articolul 4 pentru a

susține că legislația respectivă nu se mai aplică. Prin urmare, comerciantul are în continuare obligația să respecte legislația în cauză, cu condiția ca aceasta să fie în conformitate cu dreptul Uniunii.

Exemplu: O librărie care vinde cărți în Franța și în Belgia face obiectul legislațiilor celor două țări în materie de fixare a prețurilor în ceea ce privește vânzările din Belgia și, respectiv, din Franța.

2.3.20. *Le impune regulamentul microîntreprinderilor scutite de înregistrarea în scopuri de TVA în statul lor membru să se înregistreze în alte state membre, de exemplu în contextul furnizării de servicii prestate pe cale electronică?*

Respectarea obligațiilor în materie de TVA este un motiv de preocupare deosebit în ceea ce privește IMM-urile, în special în context transfrontalier. Importanța faptului de a nu spori sarcina asupra întreprinderilor mici se reflectă în regulament. În special, regulamentul îi scutește în mod specific de la normele privind nediscriminarea de la articolul 4 pe comercianții care se încadrează într-un plafon național de scutire de la plata TVA. Din acest motiv, IMM-urile care sunt scutite de la plata TVA în statul membru de origine nu sunt obligate să vândă în străinătate servicii prestate pe cale electronică în temeiul articolului 4 alineatul (1) litera (b).

2.3.21. *Vor trebui comercianții să respecte legislația în materie de protecție a consumatorului din alte state membre?*

Normele privind legislația aplicabilă în materie de protecție a consumatorului și competența judiciară a instanțelor sunt reglementate de Regulamentele Roma I și Bruxelles I. Regulamentul privind geoblocarea nu modifică sau nu prevalează asupra acestor norme. Prin urmare, trebuie să se stabilească, în conformitate cu Regulamentele Roma I și Bruxelles I, care este legislația aplicabilă în materie de protecție a consumatorului, precum și ce instanțe au competență. Acest lucru va depinde în mare parte de opțiunea comerciantului de a-și direcționa sau nu activitățile către un alt stat membru. În această privință, Regulamentul privind geoblocarea clarifică faptul că doar respectarea în sine de către comerciant a normelor prevăzute nu înseamnă că acesta își direcționează activitățile către un alt stat membru. Pentru informații suplimentare, vă rugăm să consultați, de asemenea, secțiunea 4.2.

2.3.22. *Au voie consumatorii să solicite, pe baza regulamentului, manuale/instrucțiuni de utilizare și alte informații privind produsul în limba proprie, precum și accesorii adaptate propriei piețe specifice (de exemplu, ștehere, adaptoare)?*

Nu, regulamentul în sine nu îi obligă pe comercianți să își adapteze bunurile la necesitățile unei alte piețe naționale, și nici să pună la dispoziție manuale de utilizare, instrucțiuni și alte informații privind produsele într-o anumită limbă. În același timp, regulamentul nu îi împiedică pe comercianți să facă acest lucru, și nici să ofere asistență după vânzare.

Regulamentul nu aduce atingere altor norme UE la care poate fi supus comerciantul și care ar putea conține cerințe relevante în materie de protecție a consumatorului de acest fel. De exemplu, Directiva privind drepturile consumatorilor le permite statelor membre să păstreze sau să introducă cerințe lingvistice în ceea ce privește informațiile contractuale.

În conformitate cu normele UE relevante (în special Regulamentul Roma I privind legea aplicabilă obligațiilor contractuale), comercianții fac obiectul cerințelor în materie de protecție a consumatorului care s-ar putea aplica în statul membru al consumatorilor în cauză atunci când își direcționează activitățile către statul membru respectiv. În acest sens, regulamentul clarifică faptul că nu se consideră că un comerciant își direcționează activitățile către un alt stat membru doar pe baza faptului că acesta oferă informații și asistență după încheierea unui contract care a decurs din respectarea regulamentului de către comerciant.

2.3.23. Cum afectează regulamentul drepturile consumatorilor la căi de atac în cazul în care bunurile vândute sunt defectuoase?

Regulamentul nu are un impact asupra drepturilor consumatorilor în astfel de cazuri. Principala preocupare în cadrul regulamentului este de a asigura accesul transfrontalier la bunuri și servicii în condiții nediscriminatorii în situațiile vizate. Regulamentul nu conține norme sau căi de atac, de exemplu în cazul în care bunurile respective se dovedesc ulterior a fi defectuoase. Pentru mai multe detalii, vă rugăm să consultați secțiunea 4.

Astfel cum s-a remarcat anterior, acest lucru nu înseamnă că nu pot exista alte norme ale dreptului Uniunii care se aplică și care le oferă consumatorilor anumite drepturi în astfel de cazuri. În temeiul Directivei privind anumite aspecte ale vânzării de bunuri de consum și garanțiile conexe³⁸, căreia regulamentul în cauză nu îi aduce atingere, vânzătorul este răspunzător în fața consumatorului în caz de neconformități existente la momentul livrării bunurilor, iar consumatorul are dreptul de a i se aduce bunurile la conformitate gratuit, prin reparare sau înlocuire sau, în caz contrar, are dreptul ca prețul să fie redus sau contractul să fie reziliat. Obligația vânzătorului de a oferi gratuit opțiunea de reparare sau înlocuire include obligația de a acoperi costurile necesare pentru a aduce bunurile la conformitate, inclusiv costul expedierii prin poștă, al forței de muncă și al materialelor. Bunurile trebuie să fie reparate sau înlocuite într-un termen rezonabil și fără vreun inconvenient semnificativ pentru consumator.

2.3.24. Le dă regulamentul clienților dreptul de a beneficia de servicii după vânzare în statul membru în care au domiciliul?

Nu, regulamentul nu acordă astfel de drepturi. Astfel cum s-a explicat anterior, regulamentul abordează alte aspecte, în special cele privind accesul. Prin urmare, interdicția din regulament referitoare la discriminare nu ar trebui înțeleasă ca afectând aplicarea limitărilor teritoriale sau a altor tipuri de limitări privind asistența după vânzare acordată consumatorului sau serviciile după vânzare și garanțiile comerciale oferite de comerciant clientului. Aceste aspecte privind protecția consumatorului sunt reglementate prin alte acte ale dreptului Uniunii, cum ar fi Directiva privind anumite aspecte ale vânzării de bunuri de consum și garanțiile conexe. Astfel cum s-a menționat anterior (întrebarea 2.3.23), aplicarea regulamentului nu aduce atingere directivei în cauză.

În același timp, regulamentul clarifică faptul că nu se consideră că un comerciant își direcționează activitățile către un alt stat membru doar pe baza faptului că acesta oferă

---

³⁸ Directiva 1999/44/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 mai 1999 privind anumite aspecte ale vânzării de bunuri de consum și garanțiile conexe.

informații și asistență după încheierea unui contract care a decurs din respectarea regulamentului de către comerciant.

2.4. Nediscriminarea din motive legate de plată (articolul 5)

2.4.1. Sunt comercianții obligați să accepte orice tip de mijloace de plată?

Nu. În principiu, comercianții sunt liberi să decidă mijloacele de plată pe care sunt dispuși să le accepte. Articolul 5 din regulament se aplică în cazul operațiunilor de plată efectuate prin intermediul unei tranzacții electronice prin transfer-credit, debitare directă sau printr-un instrument de plată pe bază de card în cadrul aceleiași mărci și categorii de card, în cadrul cărora sunt îndeplinite cerințele de autentificare, iar operațiunile de plată sunt efectuate într-o monedă acceptată de către comerciant. Cu toate acestea, odată ce această opțiune a fost aleasă, comercianții nu ar trebui să discrimineze clienții din Uniune refuzând anumite tranzacții sau aplicând acestor tranzacții condiții diferite de plată, din motive legate de cetățenia sau naționalitatea clientului sau de domiciliul ori sediul acestuia sau din considerente legate de locul în care se află contul de plăți, sediul prestatorului de servicii de plată sau locul emiterii instrumentului de plată.

2.4.2. Pot comercianții să ofere mijloace de plată diferite în diverse magazine online? De exemplu, poate un comerciant să accepte carduri de credit și de debit în magazinul său online italian, însă să accepte doar carduri de credit în magazinul online belgian?

În principiu, comercianții sunt liberi să decidă în ce condiții își furnizează bunurile sau serviciile, inclusiv ce mijloace de plată acceptă pe site-ul lor internet. Prin urmare, aceștia pot decide să ofere condiții diferite pe mai multe dintre site-urile lor internet. Cu toate acestea, dacă acceptă un anumit mijloc de plată pe un anumit site, aceștia ar trebui, de asemenea, să accepte mijlocul de plată respectiv de la consumatori din afara statului membru vizat de site-ul internet în cauză.

2.4.3. Acoperă norma privind nediscriminarea din motive legate de plată și plățile efectuate la primirea facturii?

Da, în măsura în care mijlocul de plată acceptat pentru a deconta factura intră în domeniul de aplicare a articolului 5 din regulament, în special dacă plata este efectuată prin transfer-credit, debitare directă sau printr-un instrument de plată pe bază de card. Cu toate acestea, nu se aduce atingere limitărilor în ceea ce privește livrarea (de exemplu, în cazul în care factura este plătită direct la operatorul de transport) sau posibilitatea de a amâna livrarea bunurilor sau prestarea serviciului până când comerciantul primește confirmarea inițierii corespunzătoare a plății (a se vedea întrebarea 2.4.7)

Exemplu: Un comerciant care vinde dispozitive electronice oferă posibilitatea plății la momentul primirii facturii, prin transfer-credit sau prin debitare directă și livrează doar în Austria și Germania. Un comerciant nu poate refuza plata facturii dintr-un cont bancar francez sau din partea unui client cu domiciliul în Franța. Cu toate acestea, acest lucru nu necesită livrarea dispozitivului de către comerciant (și, prin urmare, acceptarea plății facturii la momentul livrării) în Franța, dacă acest aspect nu este prevăzut în condițiile generale ale comerciantului.

2.4.4. Vor trebui comercianții să accepte toate cardurile naționale de debit din alte țări UE?

Nu. Regulamentul specifică faptul că le este interzis comercianților să discrimineze, de exemplu, pe baza statului membru în care este emis un card de credit sau de debit, dar numai în cazul unei anumite mărci și categorii de plată pe care o acceptă drept metodă de plată.

În practică, acest lucru înseamnă că, în cazul în care un comerciant acceptă carduri de debit ale unei anumite mărci, acesta nu este obligat să accepte carduri de credit ale aceleiași mărci sau carduri de debit ale altor mărci. De asemenea, aceasta înseamnă că acesta nu este obligat să accepte carduri de credit comerciale ale unei anumite mărci dacă acceptă doar carduri de credit ale consumatorilor de marca respectivă. Aceasta înseamnă însă că, dacă un comerciant acceptă carduri de credit ale unei anumite mărci emise într-un stat membru anume, acesta este obligat să accepte același tip de card de credit al aceleiași mărci emis în alt stat membru.

Exemplu: Un comerciant român accepta înainte carduri de debit ale unei anumite mărci doar dacă acestea erau emise în România și refuza plăți efectuate cu un card de debit al aceleiași mărci emis în alt stat membru. Această practică este interzisă în prezent prin Regulamentul privind geoblocarea. Cu toate acestea, dacă politica comerciantului, în general, este de a nu accepta carduri de credit ale mărcii respective, indiferent de locul în care sunt emise acestea, atunci politica respectivă poate fi menținută în continuare.

2.4.5. Sunt obligați comercianții care le oferă clienților propriile facilități de creditare (față de cardurile de credit oferite de o parte terță) pentru ca aceștia să poată să achiziționeze produse de pe site-ul lor să le ofere facilitățile respective clienților din toate statele membre?

Articolul 5 din Regulamentul privind geoblocarea se aplică în cazul tranzacțiilor efectuate prin transfer-credit, prin debitare directă sau prin intermediul unui instrument de plată pe bază de card. Cu alte cuvinte, articolul 5 se referă la plată, și nu la credit. Furnizarea de credit constituie un serviciu financiar, iar serviciile financiare (precum toate celelalte tipuri de servicii excluse din domeniul de aplicare a Regulamentului privind serviciile) sunt excluse din domeniul de aplicare a Regulamentului privind geoblocarea la articolul 1 alineatul (3). Considerentul 8 din Regulamentul privind geoblocarea clarifică în continuare faptul că accesul la serviciile financiare de retail ar trebui exclus din domeniul său de aplicare. În consecință, un comerciant nu este obligat să le ofere facilități de creditare clienților din toate statele membre.

2.4.6. Comercianții sunt obligați să încheie acorduri cu prestatorii de servicii de inițiere a plății care acoperă toate băncile din Europa?

Nu. Astfel cum este definit în Directiva privind serviciile de plată 2, un comerciant care utilizează servicii de inițiere a plății³⁹ nu este obligat să accepte plata dacă acest lucru înseamnă încheierea unui contract nou sau modificat cu un prestator de servicii de inițiere a plății, și anume cu un prestator care permite inițierea unui ordin de plată la cererea

³⁹ Directiva (UE) 2015/2366 a Parlamentului European și a Consiliului din 25 noiembrie 2015 privind serviciile de plată în cadrul pieței interne, de modificare a Directivelor 2002/65/CE, 2009/110/CE și 2013/36/UE și a Regulamentului (UE) nr. 1093/2010, și de abrogare a Directivei 2007/64/CE.

utilizatorului serviciului de plată în ceea ce privește contul de plată deținut la un alt prestator de servicii de plată.

2.4.7. Au comercianții dreptul să rețină bunuri sau servicii furnizate clienților din alte state membre până la finalizarea plății?

Da. Regulamentul prevede că interdicția referitoare la discriminare din motive legate de plată nu îl împiedică pe comerciant să facă acest lucru, însă doar în cazurile în care este justificat din rațiuni obiective, și anume atunci când comerciantul nu dispune de alte mijloace pentru a reduce riscul nerambursării de către clienți.

Exemplu: un comerciant verifică periodic bonitatea financiară a clienților săi prin intermediul unor sisteme de rating de credit. Un client, de exemplu din cauza domiciliului său, nu este inclus în astfel de sisteme; în acest caz, comerciantul poate reține bunul și poate aștepta confirmarea transferului-credit de la banca sa ori, în cazul debitării directe, poate solicita plata în avans prin transfer-credit înainte de expedierea bunurilor.

2.4.8. Acoperă regulamentul plățile în numerar?

Nu, dispoziția privind nediscriminarea din motive legate de plată nu acoperă plățile în numerar.

2.4.9. Armonizează regulamentul comisioanele de utilizare a cardurilor de credit?

Nu, Regulamentul privind geoblocarea nu armonizează astfel de comisioane. Acesta prevede o regulă a nediscriminării, specificând, de asemenea, că, în anumite cazuri, comerciantul poate solicita comisioane pentru utilizarea unui instrument de plată pe bază de card pentru care comisioanele interbancare nu sunt reglementate. Cu toate acestea, astfel de comisioane percepute nu pot depăși costurile directe suportate de către comerciant pentru utilizarea instrumentului de plată respectiv.

2.5. Acorduri privind vânzările pasive (articolul 6)

2.5.1. Li se va permite comercianților să trateze clienții din alt stat membru în mod diferit, de exemplu prin refuzarea accesului la bunurile sau serviciile lor, dacă acest lucru este impus prin angajamentele contractuale cu furnizorii?

Un prestator nu poate să împiedice din punct de vedere contractual un comerciant să răspundă la cererile nesolicitate ale clienților, ceea ce înseamnă că nu poate interzice așa-numitele „vânzări pasive” în situațiile specifice vizate de regulament. Astfel de cerințe contractuale sunt nule de drept în măsura în care acestea intră sub incidența regulamentului. În practică, acest lucru înseamnă că ar trebui să li se acorde comercianților libertatea să deservească toți clienții, indiferent de cetățenia sau naționalitatea ori de domiciliul acestora.

Exemplu: Unui comerciant spaniol nu i se poate interzice de către furnizorul său francez să îi deservească pe clienții francezi care au găsit site-ul spaniol al comerciantului printr-o căutare pe internet și sunt dispuși să facă o achiziție prin intermediul site-ului spaniol.

În același timp, Regulamentul privind geoblocarea nu aduce atingere acordurilor care restricționează vânzările active în sensul Regulamentului general de exceptare pe categorii

aplicabil acordurilor verticale⁴⁰. „Vânzări active” înseamnă abordarea activă a clienților individuali, de exemplu prin poștă directă sau prin vizite; sau abordarea activă a unui anumit grup de clienți sau a anumitor clienți dintr-un teritoriu determinat, prin publicitate în mass-media, pe internet sau prin alte acțiuni de promovare adresate în mod special grupului respectiv de clienți sau clienților din teritoriul în cauză⁴¹. Cu toate acestea, o astfel de restricție ar putea fi ilegală în temeiul normelor UE în materie de concurență⁴².

2.5.2. Pot furnizorii să le interzică comercianților să își facă publicitate în afara teritoriului alocat?

Restricționarea așa-numitelor „vânzări active”, și anume abordarea activă și vizarea clienților individuali (a se vedea întrebarea 2.5.1.) nu este afectată de regulament.

Astfel de vânzări active pot fi restricționate în anumite circumstanțe în cazul așa-numitor acorduri de distribuție exclusivă în temeiul normelor în materie de concurență (în special Regulamentul general de exceptare pe categorii aplicabil acordurilor verticale⁴³).

2.5.3. Pot furnizorii să le interzică comercianților să livreze produse în afara teritoriului alocat?

În măsura în care această formă de interdicție nu presupune o restricție a vânzărilor pasive în temeiul articolului 6 alineatul (2) din regulament, legalitatea unor astfel de restricții trebuie să fie stabilită în temeiul normelor în materie de concurență, și nu în temeiul regulamentului.

2.5.4. Pot furnizorii să le solicite comercianților să le interzică clienților din afara teritoriului comercianților să le acceseze site-ul internet?

Comercianții nu pot acționa contrar regulamentului deoarece acordurile lor de furnizare le impun să facă acest lucru. Astfel de cerințe contractuale sunt nule de drept în temeiul Regulamentului privind geoblocarea.

2.5.5. Articolul 6 se aplică începând cu data de 23 martie 2020 în cazul acordurilor încheiate înainte de 2 martie 2018 și care respectă normele relevante ale dreptului UE și ale legislației naționale în materie de concurență. Cu toate acestea, dacă un acord nu respectă legislația în materie de concurență, atunci are loc asigurarea respectării în ceea ce privește atât normele în materie de concurență, cât și Regulamentul privind geoblocarea, sau unul dintre cele două va prevala asupra celuilalt?

Amânarea aplicării articolului 6 asigură faptul că societățile au la dispoziție suficient timp pentru a-și adapta acordurile de distribuție. În cazul în care chestiunea legalității

---

⁴⁰ Regulamentul (UE) nr. 330/2010 al Comisiei din 20 aprilie 2010 privind aplicarea articolului 101 alineatul (3) din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene categoriilor de acorduri verticale și practici concertate.

⁴¹ A se vedea punctul 51 din Orientările privind restricțiile verticale 2010/C 130/01.

⁴² Pe lângă articolul 101 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, a se vedea, de asemenea, Regulamentul general de exceptare pe categorii aplicabil acordurilor verticale și Orientările aferente privind restricțiile verticale.

⁴³ A se vedea, în special, Regulamentul general de exceptare pe categorii aplicabil acordurilor verticale și Orientările aferente privind restricțiile verticale, disponibile la adresa [https://eur-lex.europa.eu/legal-content/RO/TXT/?uri=CELEX:52010XC0519\(04\)](https://eur-lex.europa.eu/legal-content/RO/TXT/?uri=CELEX:52010XC0519(04)).

restricționării vânzărilor pasive apare ca parte dintr-o reclamație a unui consumator în temeiul regulamentului, organismul desemnat responsabil de punerea în aplicare a regulamentului evaluează legalitatea restricționării vânzărilor pasive în temeiul legislației în materie de concurență în cadrul punerii în aplicare a regulamentului.

La fel ca înainte, legalitatea restricționării vânzărilor pasive poate, de asemenea, să fie anchetată de o autoritate de concurență în temeiul normelor în materie de concurență sau poate, de asemenea, să fie evaluată printr-o acțiune în justiție. În practică, asigurarea respectării normelor în materie de concurență și de protecția consumatorilor ține adesea de aceleași autorități naționale, în cadrul unor proceduri diferite.

3. Asigurarea respectării Regulamentului privind geoblocarea de către statele membre

Principalul obiectiv al acestei secțiuni constă în clarificarea aspectelor legate de asigurarea respectării regulamentului. Aceasta se adresează atât autorităților statelor membre, cât și comercianților și consumatorilor.

3.1. Cum se va asigura respectarea normelor din regulament?

În conformitate cu articolul 7 din Regulamentul privind geoblocarea, statele membre trebuie să desemneze unul sau mai multe organisme în vederea asigurării respectării acestuia prin mijloace adecvate și eficiente. Organismele ar trebui să facă acest lucru până la data începerii aplicării regulamentului (și anume, 3 decembrie 2018).

Asigurării respectării regulamentului prin mijloace adecvate și eficiente ar putea presupune mai multe etape, în special desemnarea organismelor menționate la articolul 7 alineatul (1) și prevederea de măsuri aplicabile în cazul încălcărilor, în special sancțiuni, în conformitate cu articolul 7 alineatul (2). În ceea ce privește cel din urmă aspect, regulamentul impune ca măsurile să fie nu doar eficiente, ci și proporționale și cu efect de descurajare. În special, cerința din urmă indică faptul că statele membre ar trebui să urmărească prevenirea încălcărilor, acolo unde este proporțional și adecvat. Măsurile posibile și adecvate vor trebui stabilite avându-se în vedere, în principal, circumstanțele cazului respectiv (încălcare individuală sau colectivă, site-uri internet, promoții, de la întreprindere la întreprindere sau de la întreprindere la consumator, includerea sau nu în Rețeaua de cooperare în materie de protecție a consumatorului etc.), în conformitate cu normele detaliate ale statului membru în cauză.

În acest sens, considerentul 35 din regulament clarifică faptul că orice autoritate ar trebui să aibă competența necesară pentru a-i impune comerciantului să respecte regulamentul. Regulamentul în sine nu conține norme specifice privind competențele sau căile de atac care vor fi puse la dispoziție (acțiuni în încetare administrative sau la instanțe, despăgubiri, sancțiuni penale sau administrative, sume forfetare). Aceste norme intră sub incidența dreptului intern al statelor membre. Dimpotrivă, în cazul în care chestiunea intră sub incidența Regulamentului CPC, acesta prevede competențe minime acordate autorității competente naționale, cum ar fi competența de a dispune încetarea încălcării. În temeiul noului Regulament CPC, care va fi aplicabil începând cu 17 ianuarie 2020, vor fi disponibile competențe minime suplimentare pentru autoritățile naționale în cazuri transfrontaliere, cum ar fi competența de a impune penalități.

Regulamentul privind geoblocarea este inclus, de asemenea, pe lista de acte vizate de Directiva privind acțiunile în încetare⁴⁴, care sprijină entitățile calificate să solicite măsuri de încetare în numele consumatorilor afectați în cazul în care s-ar putea aduce prejudicii intereselor colective ale consumatorilor. Regulamentul este inclus, de asemenea, în propunerea de Directivă privind acțiunile de reprezentare pentru protecția intereselor colective ale consumatorilor⁴⁵, care modifică și abrogă Directiva privind acțiunile în încetare și care ar sprijini astfel de entități calificate să solicite atât măsuri de încetare, cât și reparatorii.

În plus, în ceea ce privește relațiile dintre consumatori și comercianți, demersul de asigurare a respectării este sprijinit prin includerea regulamentului în anexa la Regulamentul privind cooperarea în materie de protecție a consumatorului⁴⁶. Aceasta le conferă autorităților competente ale statelor membre competențele și instrumentele necesare pentru a garanta asigurarea respectării dreptului Uniunii în materie de protecția consumatorului într-o manieră adecvată. Cadrul de asigurare a respectării Regulamentului CPC cuprinde încălcările petrecute deja, în curs de desfășurare sau a căror probabilitate de a surveni este mare și, prin aceasta, aduc atingere intereselor colective ale consumatorilor.

3.2. În conformitate cu prezentul regulament, ce instanțe au competență judiciară în cazul litigiilor?

Regulamentul nu conține norme privind competența judiciară internațională. Acest aspect este reglementat de Regulamentul Bruxelles I care prevede că, în ceea ce privește aspectele legate de un contract încheiat între un consumator și o persoană care desfășoară activități profesionale în statul membru al consumatorului sau care își direcționează activitățile către statul membru în cauză, un consumator poate introduce o acțiune împotriva comerciantului înaintea instanțelor din statul membru pe teritoriul căruia își are domiciliul consumatorul, în timp ce acțiunile împotriva consumatorului pot fi introduse numai înaintea instanțelor din statul membru respectiv. În cazul în care comerciantul nu desfășoară activități profesionale în statul membru al consumatorului sau nu își direcționează activitățile către statul membru respectiv, iar un consumator inițiază o achiziție, se aplică normele generale ale Regulamentului Bruxelles I; aceasta înseamnă că fiecare parte o poate da în judecată pe cealaltă în statul membru în care își are domiciliul partea respectivă sau din rațiuni contractuale în instanțele din locul în care este executată obligația contractuală în cauză (în cazul vânzării de bunuri, locul în care au fost livrate bunurile sau în care ar fi trebuit să fie livrate acestea).

---

⁴⁴ Articolul 10 din Regulamentul privind geoblocarea a modificat anexa I la Directiva 2009/22/CE.

⁴⁵ Propunere de Directivă a Parlamentului European și a Consiliului privind acțiunile de reprezentare pentru protecția intereselor colective ale consumatorilor și de abrogare a Directivei 2009/22/CE, COM/2018/0184 final, subpunctul 58 din anexa I.

⁴⁶ Actualul Regulament (CE) nr. 2006/2004 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 octombrie 2004 privind cooperarea dintre autoritățile naționale însărcinate să asigure aplicarea legislației în materie de protecție a consumatorului (Regulamentul CPC), astfel cum a fost acesta revizuit și înlocuit începând cu 17 ianuarie 2020 prin Regulamentul (UE) 2017/2394 al Parlamentului European și al Consiliului din 12 decembrie 2017 privind cooperarea dintre autoritățile naționale însărcinate să asigure aplicarea legislației în materie de protecție a consumatorului și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 2006/2004.

3.3. Într-o situație transfrontalieră, în ce condiții se decide ce stat membru este responsabil de asigurarea respectării regulamentului? Depinde aceasta de sediul comerciantului sau de locul în care se află clientul?

Regulamentul privind geoblocarea nu abordează în mod explicit întrebarea referitoare la ce stat membru este responsabil în cazul unei încălcări la nivel transfrontalier a regulamentului.

Cu toate acestea, pe lângă cerințele care decurg din principiul cooperării loiale [articolul 4 alineatul (3) din TUE], capitolul VI din Directiva privind serviciile conține anumite obligații generale în materie de cooperare⁴⁷. În plus, în legislația privind cooperarea în materie de protecție a consumatorului (CPC) sunt prevăzute anumite norme privind asigurarea respectării în cazul încălcărilor transfrontaliere de către autoritățile statelor membre⁴⁸ atunci când este vorba despre încălcări în interiorul Uniunii care aduc atingere intereselor colective ale consumatorilor cu domiciliul într-un alt stat membru decât cel în care s-au petrecut actul și omisiunea în cauză sau în care își are sediul furnizorul, sau în cazul unor încălcări pe scară largă.

De exemplu, în cazul în care un consumator are sediul într-un alt stat membru decât cel în care își are sediul comerciantul, consumatorul ar putea apela la autoritatea proprie. Autoritatea respectivă va fi în măsură să solicite ajutor din partea autorității sale omoloage din celălalt stat membru în cauză. În temeiul acestui cadru, autoritățile naționale pot coopera atât în ceea ce privește anchetarea unui caz (de exemplu, identificarea comerciantului), cât și în ceea ce privește asigurarea punerii în aplicare a unei măsuri (de exemplu, aplicarea de amenzi, restricționarea accesului la site-uri internet etc.)

3.4. Cum ar trebui asigurată respectarea acestor norme în ceea ce îi privește pe comercianții cu sediul în țări terțe?

Regulamentul nu conține norme specifice privind asigurarea respectării normelor în ceea ce îi privește pe comercianții cu sediul în țări terțe. În funcție de circumstanțele cazului, cum ar fi existența unor acorduri internaționale cu țările terțe respective sau prezența activelor sau a reprezentanților comerciantului în UE, autoritatea competentă pentru asigurarea respectării legislației din statul membru (sau statele membre) în care are loc încălcarea poate lua măsuri în vederea asigurării respectării regulamentului de către comercianții cu sediul în țări terțe. În mod analog, consumatorii sau întreprinderile cărora nerespectarea le-a adus prejudicii pot solicita chiar ei asigurarea respectării propriilor drepturi în temeiul regulamentului, inclusiv în privința unor astfel de comercianți din țări terțe, înaintea instanțelor competente (a se vedea, de asemenea, secțiunea 4.2). În ceea ce privește contractele încheiate cu consumatorii, normele de protecție din Regulamentul Bruxelles I, care le dau dreptul consumatorilor să îi dea în judecată pe comercianți în statul membru în care își are domiciliul consumatorul, se

---

⁴⁷ În special, se prevede obligația fundamentală a statelor membre de a supraveghea furnizorii cu sediul în statul respectiv și de a desfășura controale, inspecții și anchete solicitate de alt stat membru, precum și de a desemna puncte de legătură în vederea simplificării cooperării administrative.

⁴⁸ Actualul Regulament (CE) nr. 2006/2004 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 octombrie 2004 privind cooperarea dintre autoritățile naționale însărcinate să asigure aplicarea legislației în materie de protecție a consumatorului (Regulamentul CPC), astfel cum a fost revizuit și înlocuit începând cu 17 ianuarie 2020 prin Regulamentul (UE) 2017/2394 al Parlamentului European și al Consiliului din 12 decembrie 2017 privind cooperarea dintre autoritățile naționale însărcinate să asigure aplicarea legislației în materie de protecție a consumatorului și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 2006/2004.

pot aplica indiferent de domiciliul comerciantului, și anume inclusiv în ceea ce îi privește pe comercianții cu domiciliul în țări terțe.

3.5. *Vor avea clienții dreptul să sesizeze încălcările către un organism responsabil cu asigurarea aplicării?*

Clienții vor avea dreptul să sesizeze presupusele încălcări ale regulamentului către organismele responsabile cu asigurarea aplicării desemnate de statele membre în cazul în care normele aplicabile funcționării organismelor respective prevăd acest lucru.

3.6. *Nu există riscul ca un comerciant să fie sancționat de două ori pentru aceeași încălcare? Ce măsuri sunt luate pentru a împiedica acest lucru?*

Pe lângă obligațiile generale ale statelor membre care decurg din principiul cooperării loiale și cele privind cooperarea prevăzute la capitolul VI din Directiva privind serviciile, în ceea ce privește relațiile dintre întreprinderi și consumatori, Regulamentul privind cooperarea în materie de protecție a consumatorului, care a fost modificat în consecință (Regulamentul (UE) 2017/2394) pentru aplicarea Regulamentului privind geoblocarea, prevede o listă extensivă de măsuri adresate autorităților de cooperare în materie de protecție a consumatorului pentru ca acestea să prevină și să abordeze încălcările de la nivel UE (încălcări din interiorul Uniunii, încălcări pe scară largă și încălcări pe scară largă cu o dimensiune specifică Uniunii), inclusiv încălcarea Regulamentului privind geoblocarea. Acestea includ mecanisme de cooperare pentru asistență reciprocă (investigații sau cereri privind aplicarea legislației), acțiuni coordonate în caz de încălcări pe scară largă și încălcări pe scară largă cu o dimensiune specifică Uniunii, precum și un mecanism de alertă și supraveghere la nivel UE. Coordonarea eficace între autoritățile din cadrul rețelei CPC ar trebui să împiedice sancționarea de două ori a comercianților pentru aceeași acțiune.

3.7. *Ar putea instanțele să fie desemnate drept organisme responsabile cu asigurarea aplicării?*

Regulamentul clarifică faptul că organismele responsabile cu asigurarea aplicării ar putea include instanțe sau autorități administrative. Din punct de vedere al regulamentului, ceea ce este important este ca numirea și competențele organismelor desemnate să fie de așa natură încât să se garanteze asigurarea respectării într-o manieră adecvată și eficace.

3.8. *Ce sancțiuni sau penalități riscă comercianții în cazul în care nu respectă regulamentul?*

Revine fiecărui stat membru să se asigure că pot fi impuse sancțiuni eficace, proporționale și cu efect de descurajare împotriva comercianților în cazul încălcării regulamentului. Statele membre au obligația să îi comunice măsurile Comisiei, care ulterior trebuie să le pună la dispoziția publicului pe site-ul său internet.

3.9. *Cum pot statele membre să îi comunice Comisiei măsurile în temeiul articolului 7 alineatul (3)?*

În ceea ce privește obligația de notificare în temeiul articolului 7 alineatul (3), statele membre au, în principiu, libertatea de a alege modul de notificare a Comisiei cu privire la măsurile necesare. O posibilitate ar fi ca statele membre să utilizeze același sistem de notificare

precum sistemul în temeiul Regulamentului privind cooperarea în materie de protecție a consumatorului, și anume notificarea adresată Comisiei prin intermediul reprezentanțelor permanente ale fiecărui stat membru.

3.10. *Sunt necesare sancțiuni specifice în caz de nerespectare a articolului 6 din regulament?*

Nu sunt necesare sancțiuni specifice în vederea punerii în aplicare a articolului 6. Sancțiunea prevăzută la articolul 6 este aceea că dispozițiile relevante din acorduri care încalcă articolul 6 sunt nule de drept și, prin urmare, nu se pot aplica.

3.11. *Li se oferă asistență consumatorilor în caz de litigii cu comercianții?*

Da. În conformitate cu articolul 8 din regulament, fiecare stat membru trebuie să desemneze unul sau mai multe organisme responsabile să ofere consumatorilor asistență în caz de litigii cu comercianții care decurg din punerea în aplicare a regulamentului. Asistența ar putea consta în explicarea drepturilor consumatorilor, oferirea de ajutor în ceea ce privește soluționarea unui litigiu cu un comerciant având sediul în alt stat membru sau furnizarea de explicații consumatorilor referitor la entitatea pe care ar trebui să o contacteze sau ce ar trebui să facă în cazul în care organismul pentru consumatori nu poate oferi ajutorul necesar.

3.12. *Ce implică asistența practică oferită consumatorilor la articolul 8?*

Regulamentul nu conține dispoziții referitoare la posibilele elemente pe care ar trebui să le implice asistența practică prevăzută la articolul 8. Cu toate acestea, articolul în cauză pornește de la asistența existentă la momentul actual, prevăzută la articolul 21 din Directiva 2006/123/CE. În temeiul articolului respectiv, asistența oferită beneficiarilor de servicii include (i) furnizarea de informații privind normele aplicabile; (ii) furnizarea de informații privind căile de atac disponibile; și (iii) asigurarea asistenței reciproce împreună cu alte organisme din alte state membre, în vederea furnizării informațiilor menționate anterior.

3.13. *Poate asistența oferită organismelor pentru consumatori desemnate de fiecare stat membru să le ofere asistență „clienților”, astfel cum sunt aceștia definiți la articolul 2 alineatul (13)?*

Articolul 8 din regulament este intitulat „Asistență pentru consumatori”. Aceasta înseamnă că statele membre sunt obligate să desemneze un organism responsabil de oferirea de asistență pentru consumatori. Acest lucru nu împiedică însă statele membre să furnizeze, de asemenea, astfel de asistență pentru întreprinderile care acționează în calitate de „clienți” în sensul regulamentului.

3.14. *Când intră în vigoare noile norme și care este data de la care vor începe acestea să se aplice?*

Regulamentul a intrat în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării sale în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, și anume la 22 martie 2018. Acesta se va aplica începând cu 3 decembrie 2018 (la 9 luni de la data publicării sale).

Cu toate acestea, articolul 6 din regulament referitor la acorduri privind vânzările pasive se aplică de la o dată ulterioară, și anume 23 martie 2020 (la 24 de luni de la data intrării în

vigoare), în ceea ce privește dispozițiile care vizează acordurile încheiate înainte de 2 martie 2018 și care respectă normele relevante ale dreptului UE și ale legislației naționale în materie de concurență.

4. Dincolo de cadrul privind comerțul electronic al Regulamentului privind geoblocarea

Regulamentul privind geoblocarea, precum și sfera interdicțiilor referitoare la discriminare direct aplicabile pe care le conține acesta țin seama de actele legale ale UE din diverse alte domenii, care ar putea fi relevante pentru comerțul electronic. Această secțiune conține informații suplimentare privind aspecte care, deși nu sunt reglementate de Regulamentul privind geoblocarea, sunt totuși strâns legate de aplicarea acestuia.

4.1. Livrarea transfrontalieră

Astfel cum s-a menționat anterior (întrebarea 2.3.1), Regulamentul privind geoblocarea nu impune, în sine, nicio obligație comercianților de a livra bunuri dincolo de graniță. Opțiunea de a le oferi clienților livrarea transfrontalieră în unele state membre sau în toate statele membre rămâne, în principiu, o alegere în materie de comercializare la latitudinea comerciantului; cu toate acestea, aceasta ar trebui să fie clar precizată în termenii și condițiile aplicabile achiziției în cauză.

4.1.1. Disponibilitate și preț

Mulți furnizori de servicii de livrare de colete oferă în prezent servicii de livrare transfrontalieră pentru operatorii de comerț electronic cu amănuntul, pentru întreprinderi și pentru persoane fizice, iar unii oferă, de asemenea, soluții dedicate pentru retur. Printre exemplele de furnizori de servicii de livrare transfrontalieră de colete se numără operatorii poștali naționali (furnizori de serviciu universal), curieri, integratori, consolidatori internaționali, intermediari (cum ar fi brokeri de colete și platforme de gestionare a livrărilor), precum și unii operatori de comerț electronic cu amănuntul și unele platforme care oferă propriile servicii de livrare.

Mai mult, în ultimii ani, Comisia a lansat o serie de inițiative în vederea îmbunătățirii disponibilității, a calității și a accesibilității serviciilor de livrare transfrontalieră din Europa. Acestea includ Regulamentul (UE) 2018/644 privind serviciile de livrare transfrontalieră de colete, care are drept obiectiv creșterea transparenței prețurilor plătite de operatorii de comerț electronic cu amănuntul pentru servicii de bază precum serviciile de localizare și urmărire pentru articole individuale.

Pe baza acestui regulament, începând cu 2019 Comisia va publica anumite tarife pentru serviciile de livrare de colete pe un site internet, astfel încât consumatorii și operatorii de comerț electronic cu amănuntul să poată compara cu ușurință tarifele interne și transfrontaliere între state membre și între furnizori. Site-ul va evidenția cele mai mari tarife pentru a încuraja consumatorii și micii operatori de comerț electronic cu amănuntul să caute o ofertă mai bună, iar autoritățile naționale de reglementare vor fi obligate să evalueze anumite tarife care par nerezonabile. Supravegherea reglementară a numărului din ce în ce mai mare de furnizori de servicii de livrare de colete va fi sporită, de asemenea. În plus, Comisia a sprijinit, de asemenea, crearea unui site cu informații destinat operatorilor de comerț

electronic cu amănuntul prin intermediul programului său COSME⁴⁹; Comitetul European de Standardizare a creat o etichetă care poate fi utilizată de toți furnizorii de servicii de livrare de colete și, la momentul actual, lucrează pentru a identifica o metodă de măsurare a duratei de tranzit a coletelor transfrontaliere; în cele din urmă, asociațiile europene de comerț electronic cu amănuntul au elaborat un sistem de mărci de încredere pentru a le spori încrederea consumatorilor atunci când aceștia efectuează achiziții transfrontaliere.

Dezvoltarea serviciilor de livrare transfrontalieră de colete pentru comerțul electronic face obiectul unui studiu în curs efectuat în numele serviciilor Comisiei, care include sondaje cuprinzătoare adresate operatorilor de comerț electronic cu amănuntul și consumatorilor din întreaga UE. În 2020, se va realiza o revizuire a inițiativei de realizare a pieței unice pentru serviciile de livrare de colete, inclusiv în domeniile protecției consumatorilor și elaborării de standarde, ca parte din raportul referitor la evaluarea și punerea în aplicare a Regulamentului privind serviciile de livrare transfrontalieră de colete.

4.1.2. Livrarea transfrontalieră organizată de client

În cazul în care comerciantul nu oferă livrare transfrontalieră, clienții o pot organiza ei înșiși. În această privință, există deja unele modele de afaceri în sectorul livrării de colete în cadrul cărora este oferită ridicarea și livrarea coletelor în alte state membre. De exemplu, operatorii de servicii express și de curierat pot colecta (ridica) un articol direct de la expeditor/comerciant, în loc ca acesta să fie obligat să lase articolul la un oficiu poștal sau la o altă locație. Se presupune că serviciile de expediere de mărfuri ar putea, de asemenea, să evolueze în vederea satisfacerii cererii consumatorilor în acest sens.

Cu toate acestea, doar transportul în sine nu se califică drept serviciu poștal. Mai mult, deși serviciile cu valoare adăugată se califică drept servicii poștale⁵⁰, acestea sunt, de fapt, inerent diferite de serviciile poștale universale și, prin urmare, nu fac obiectul obligațiilor aferente serviciilor care intră sub incidența obligațiilor serviciului universal (de exemplu, accesibilitatea) în conformitate cu Directiva 97/67/CE (astfel cum a fost modificată prin Directivele 2002/39/CE și 2008/6/CE).

În cazul în care clienții doresc să achiziționeze bunuri transfrontaliere și recurg la livrarea efectuată de o parte terță sau la servicii de expediere către statele lor membre, este posibil să fie necesară luarea în considerare a următoarelor elemente de către comercianți și clienți, având în vedere cadrul de reglementare UE existent:

- *Transferarea riscului:* În ceea ce privește transferarea riscului în cadrul procesului de livrare a bunurilor vândute în temeiul Regulamentului privind geoblocarea, articolul 20 din Directiva privind drepturile consumatorilor prevede că riscul de pierdere sau de deteriorare a bunurilor este suportat de consumator deja de la momentul livrării bunurilor către transportator, dacă transportatorul a fost însărcinat de către consumator să transporte bunurile, iar opțiunea transportatorului respectiv nu a fost oferită de către comerciant.

---

⁴⁹ <http://deliverineurope.eu/>

⁵⁰ Serviciile de expediere de mărfuri se califică drept servicii poștale doar în cazul în care, pe lângă furnizarea transportului trimiterilor poștale, acestea furnizează cel puțin unul dintre celelalte servicii prevăzute la articolul 2 alineatul (1) din Directiva privind serviciile poștale, cf. cauza C-259/16, punctul 34.

- *Perioada aferentă dreptului de retragere:* Articolul 9 din Directiva privind drepturile consumatorilor prevede perioada de timp pentru exercitarea dreptului de retragere, și anume perioada de retragere expiră în termen de 14 zile de la data la care consumatorul sau o persoană, alta decât transportatorul și care este indicată de consumator, intră în posesia fizică a bunurilor. În consecință, predarea bunurilor către transportator, chiar și în cazul în care consumatorul a dispus acest lucru ca parte dintr-o vânzare în temeiul Regulamentului privind geoblocarea, nu declanșează încă începerea perioadei de 14 zile aferente dreptului de retragere.
- *Implicații pentru obligațiile în materie de TVA ale unui furnizor/comerciant care vinde bunuri transfrontalier:* A se vedea secțiunea de mai jos privind normele în materie de TVA.

4.1.3. Livrarea transfrontalieră de bunuri și normele în materie de TVA

Din punct de vedere al TVA⁵¹, furnizarea livrării transfrontaliere pentru vânzarea de bunuri poate încă, în unele cazuri, să declanșeze cerința privind înregistrarea în scopuri de TVA în statul membru de livrare, în vederea respectării normelor în materie de TVA din statul respectiv.

Vânzările transfrontaliere de bunuri către consumatori sunt taxate, de regulă, în statul membru în care se află consumatorul final. Acest lucru presupune că furnizorul care transportă bunurile ar trebui să se înregistreze în scopuri de TVA în țara în care se încheie transportul bunurilor către consumatorul final dacă plafonul pentru vânzările la distanță de bunuri este depășit în statul membru al consumatorului final⁵².

De la 1 ianuarie 2021, plafoanele actuale pentru vânzările la distanță pe fiecare stat membru UE vor fi eliminate. Va fi introdus un plafon de 10 000 EUR la nivelul întregii UE și acesta se va aplica în cazul vânzărilor la distanță în interiorul Uniunii de bunuri și de servicii de telecomunicații, servicii de radiodifuziune și de televiziune sau servicii electronice (servicii TBE).

Atunci când bunurile sunt importate în UE dintr-o țară terță, există o scutire de la plata TVA dacă valoarea este situată sub 22 EUR. Din 2021, această scutire de la plata TVA va fi eliminată, iar toate importurile vor presupune plata TVA. Acest demers va elimina dezavantajul concurențial care există la momentul actual în cazul furnizorilor cu sediul în UE. În cele din urmă, mini-ghișeu unic (M1SS) disponibil, în prezent, doar în cazul serviciilor TBE (a se vedea, de asemenea, secțiunea 4.3), va fi extins începând cu 1 ianuarie 2021 și transformat într-un ghișeu unic pentru TVA (VAT OSS). Prin urmare, acesta va fi disponibil, de asemenea, pentru furnizorii care le oferă consumatorilor finali din UE bunuri și servicii, altele decât serviciile TBE, la nivel transfrontalier, precum și pentru importul de transporturi cu valoare mică expediate din țări terțe către consumatorii din UE. În cazul din urmă, TVA ar putea fi plătită în avans atunci când se fac achiziții online și declarată și plătită lunar de către un furnizor sau un intermediar cu sediul în UE în cazul în care furnizorul/intermediarul respectiv alege să utilizeze ghișeu unic. În aceste situații, importul bunurilor în cauză va fi scutit de la plata TVA pentru a se evita dubla impunere.

⁵¹ Pentru o listă cuprinzătoare cu drepturile și obligațiile aferente tratamentului TVA, furnizorii/comercianții ar trebui să consulte normele și regulamentele relevante, precum și https://ec.europa.eu/taxation_customs/business/vat_en.

⁵² Acest plafon este fie de 100 000 EUR, fie de 35 000 EUR, în funcție de alegerea făcută de statul membru în care se încheie transportul.

Obligațiile în materie de TVA ale unui furnizor/comerciant care le vinde clienților bunuri la nivel transfrontalier depind, de asemenea, de persoana care organizează, direct sau indirect, transportul către client. Prin urmare, în cazul în care clientul transportă singur bunurile sau în care clientul organizează livrarea de către o parte terță, iar furnizorul nu intervine direct sau indirect în ceea ce privește furnizarea sau oferirea de ajutor în demersul de organizare a expedierii sau transportului bunurilor respective, furnizorului i se aplică TVA din statul membru din care sunt livrate bunurile (și anume, din statul membru de origine). Dimpotrivă, în cazul livrării transfrontaliere către clienți în interiorul Uniunii în care furnizorul/comerciantul intervine direct sau indirect în transportul sau expedierea bunurilor⁵³, locul livrării pentru plata TVA este locul în care se încheie transportul bunurilor și este posibil ca furnizorul/comerciantul să trebuiască să se înregistreze în scopuri de TVA în statul membru al clientului.

4.1.4. Livrarea transfrontalieră și normele UE privind protecția consumatorilor

Astfel cum se menționează în considerentul 28, Regulamentul privind geoblocarea clarifică faptul că acesta „nu aduce atingere Directivelor 1999/44/CE și 2011/83/UE”. Prin urmare, regulamentul nu modifică acquis-ul UE privind protecția consumatorilor, care continuă să se aplice în situațiile care intră în domeniul de aplicare a regulamentului (a se vedea întrebările 2.3.23 și 2.3.24). În consecință, comercianții vor trebui să respecte aceste norme⁵⁴.

Prin urmare, în ceea ce privește livrările în cazul vânzărilor online, acest lucru înseamnă că ar trebui furnizate informații precontractuale clare cu privire la planurile de livrare⁵⁵, precum și că site-urile comerciale trebuie să menționeze în mod clar și lizibil, cel târziu la începutul procesului de comandă, dacă se aplică eventuale restricții în ceea ce privește livrarea⁵⁶. Mai exact, comercianții trebuie să menționeze țările în care fac livrări (sau țările către care nu livrează, dacă această modalitate este mai eficientă).

În ceea ce privește dreptul de retragere în cazul vânzărilor online, vânzătorii îi pot informa pe consumatori, înainte de încheierea contractului, cu privire la faptul că aceștia vor trebui să suporte costul returnării bunurilor în caz de retragere⁵⁷. În cazul în care aceste informații sunt

---

⁵³ A se vedea ORIENTĂRILE PRIVIND TVA nr. 876: https://ec.europa.eu/taxation_customs/sites/taxation/files/guidelines-vat-committee-meetings_en.pdf (pagina 205). În special, conform rapoartelor din orientări, Comitetul TVA a convenit în unanimitate asupra faptului că se consideră că furnizorul ar fi intervenit indirect în transportul sau expedierea bunurilor în oricare dintre următoarele cazuri: i) în cazul în care transportul sau expedierea bunurilor este subcontractată de furnizor unei părți terțe care îi livrează bunurile clientului; ii) în cazul în care expedierea sau transportul bunurilor îi revine unei părți terțe, însă furnizorul este responsabil, complet sau parțial, de livrarea bunurilor către client; iii) în cazul în care furnizorul emite o factură pentru transport, colectează taxele de transport de la client și le transmite mai departe unei părți terțe care aranjează expedierea sau transportul bunurilor. În plus, Comitetul TVA a convenit, aproape în unanimitate, ca, în alte situații în care se intervine, în special atunci când furnizorul promovează activ serviciile de livrare ale unei părți terțe către client, îi pune pe acesta și pe partea respectivă în contact și îi furnizează părții terțe informațiile necesare pentru livrarea bunurilor, se consideră, de asemenea, că acesta a intervenit direct în transportul sau expedierea bunurilor.

⁵⁴ A se vedea, de asemenea, secțiunea 4.2 referitoare la normele privind legislația (națională) și competența judiciară aplicabile, precum și clarificările specifice prevăzute la articolul 1 alineatul (6) din regulament.

⁵⁵ Articolul 6 alineatul (1) litera (g) din Directiva privind drepturile consumatorilor.

⁵⁶ Articolul 8 alineatul (3) din Directiva privind drepturile consumatorilor.

⁵⁷ Articolul 6 alineatul (1) litera (i) din Directiva 2011/83/UE privind drepturile consumatorilor.

comunicate, consumatorii suportă costul returnării bunurilor⁵⁸, inclusiv în cazul în care acestea au fost vândute în cadrul Regulamentului privind geoblocarea.

În cele din urmă, în ceea ce privește garanțiile referitoare la bunuri, Directiva privind anumite aspecte ale vânzării de bunuri de consum și garanțiile conexe stabilește o garanție obligatorie de conformitate. În temeiul directivei, vânzătorul este răspunzător în fața consumatorului în caz de neconformități existente la momentul livrării bunurilor, iar consumatorul are dreptul de a i se aduce bunurile la conformitate gratuit, prin reparare sau înlocuire sau, în caz contrar, are dreptul ca prețul să fie redus sau contractul să fie reziliat. Obligația vânzătorului de a oferi gratuit opțiunea de reparare sau înlocuire a bunurilor include obligația de a acoperi costurile necesare pentru a aduce bunurile la conformitate, inclusiv costul expedierii prin poștă, al forței de muncă și al materialelor. Bunurile trebuie să fie reparate sau înlocuite într-un termen rezonabil și fără vreun inconvenient semnificativ pentru consumator.

Pe lângă această garanție legală obligatorie, comercianții pot oferi, în mod voluntar, garanții comerciale. O garanție comercială face parte din politica comercială a unui comerciant, care le poate oferi consumatorilor anumite drepturi pe lângă cele prevăzute de Directiva 1999/44/CE. Aceasta face obiectul condițiilor prevăzute de vânzător (sau de alt comerciant, cum ar fi producătorul), care pot include limitări în ceea ce privește durata, dimensiunea geografică a valabilității și costurile acoperite (cum ar fi costul expedierii prin poștă și costul de transport). Comercianții sunt obligați să informeze consumatorii cu privire la existența și condițiile opțiunii de asistență și servicii după vânzare, precum și cu privire la garanțiile comerciale oferite, drept parte din informațiile precontractuale în materie de vânzări la distanță⁵⁹. Garanția comercială are caracter obligatoriu în ceea ce îl privește pe ofertant, în conformitate cu condițiile sale⁶⁰.

4.2. Direcționarea activităților și stabilirea legii aplicabile și a competenței judiciare

Dreptul UE le oferă consumatorilor protecție specială în ceea ce privește legislația aplicabilă și competența judiciară în cazul contractelor transfrontaliere încheiate cu comercianți⁶¹. Clauzele privind alegerea forului și legea aplicabilă din astfel de contracte care se îndepărtează de aceste norme nu vor fi luate în considerare decât dacă sunt avantajoase pentru consumatori. Prin urmare, comerciantului i se poate solicita să aplice cel puțin normele obligatorii aplicabile în statul membru al consumatorului sau să intenteze acțiune în justiție, și poate fi dat în judecată, în statul membru al consumatorului.

O astfel de protecție specială pentru consumatori se aplică, printre altele, în cazul în care comerciantul și-a „direcționat activitățile” către statul membru al consumatorului⁶².

---

⁵⁸ Articolul 14 alineatul (1), al doilea paragraf, Directiva 2011/83/UE privind drepturile consumatorilor.

⁵⁹ Articolul 6 alineatul (1) litera (m) din Directiva 2011/83/UE privind drepturile consumatorilor.

⁶⁰ Articolul 6 din Directiva 1999/44/EC privind anumite aspecte ale vânzării de bunuri de consum și garanțiile conexe.

⁶¹ Articolul 17 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul Bruxelles I (revizuit) și articolul 6 alineatul (1) din Regulamentul Roma I [A se include o trimitere la numerele actelor relevante.]

⁶² În această privință, considerentul 24 din Regulamentul Roma I face referire la consecvența interpretării domeniului material de aplicare dintre normele din Regulamentul Bruxelles I (variante revizuită) și din Roma I.

4.2.1. Interpretarea Curții de Justiție a Uniunii Europene (CJUE)

Mai multe hotărâri ale CJUE au clarificat conceptul de „direcționare a activităților”, oferind, prin urmare, orientări privind aplicarea sa.

În hotărârea sa de referință *Pammer/Alpenhof*⁶³, Curtea a trebuit să stabilească dacă accesibilitatea unei pagini de internet este suficientă pentru a considera că respectivul comerciant și-a direcționat activitatea către statul membru de domiciliu al consumatorului în sensul dispoziției analoge articolului 17 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul Bruxelles I (revizuit).

Curtea a hotărât că simpla accesibilitate a unei pagini de internet într-un anumit stat membru nu este suficientă pentru a se stabili că respectivul comerciant și-a direcționat activitățile către statul membru respectiv. Dimpotrivă, pentru a stabili acest fapt trebuie să se demonstreze, pe baza paginilor de internet și a activității globale a comerciantului, faptul că, înainte de încheierea oricărui contract cu consumatorul, comerciantul intenționa să desfășoare activități comerciale cu consumatori domiciliați în unul sau mai multe state membre, inclusiv în statul membru în care se află domiciliul consumatorului în cauză.

Curtea a elaborat o listă neexhaustivă de criterii care pot fi utilizate pentru a indica o astfel de intenție.

- natura internațională a activității,
- menționarea unor itinerarii cu punctul de plecare în alte state membre pentru a se deplasa la locul în care își are sediul comerciantul,
- utilizarea unei alte limbi sau a unei alte monede decât limba sau moneda utilizată în mod obișnuit în statul membru în care își are sediul comerciantul, cu posibilitatea de a rezerva și de a confirma rezervarea în această limbă diferită,
- menționarea unor coordonate telefonice cu indicarea prefixului internațional,
- efectuarea unor cheltuieli pentru un serviciu de referințiere pe internet în scopul de a facilita accesul consumatorilor domiciliați în alte state membre la pagina de internet a comerciantului sau a intermediarului său,
- utilizarea unui nume de domeniu de prim nivel diferit de cel al statului membru în care are sediul comerciantul, precum și
- menționarea unei clientele internaționale alcătuite din clienți domiciliați în diferite state membre.

Cu toate acestea, următoarele elemente nu constituie dovezi ale unei astfel de intenții:

- simpla accesibilitate a paginii de internet a comerciantului sau a intermediarului în statul membru pe teritoriul căruia este domiciliat consumatorul sau
- o adresă de e-mail și alte date de contact sau
- utilizarea unei limbi sau a unei monede care constituie limba și/sau moneda utilizată(e) în mod obișnuit în statul membru în care își are sediul comerciantul.

---

⁶³ *Pammer și Hotelul Alpenhof*, Cauzele conexe C-585/08 și C-144/09, EU:C:2010:740.

Hotărârile ulterioare au clarificat, de asemenea, două aspecte importante privind aplicarea articolului 17 din Regulamentul Bruxelles I (revizuit). În cauza *Mühlleitner*⁶⁴, Curtea a hotărât că, în cazul în care o activitate este direcționată către un alt stat membru printr-o pagină de internet, normele de protecție care îi permit consumatorului să intenteze acțiune împotriva comerciantului în statul membru al acestuia nu se aplică doar în cazul în care contractul a fost încheiat la distanță, ci și în cazul în care consumatorul s-a deplasat la sediul comerciantului în vederea încheierii contractului la fața locului.

În cauza *Emrek*, Curtea a hotărât că articolul 17 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul Bruxelles I (revizuit) nu necesită existența unei legături de cauzalitate între o pagină de internet și încheierea contractului. Prin urmare, consumatorii se pot baza pe dispozițiile de protecție chiar dacă nu aveau cunoștință de activitatea direcționată. Cu toate acestea, o astfel de legătură de cauzalitate constituie o dovadă a legăturii dintre contract și o activitate comercială sau profesională direcționată către statul membru în care își are domiciliul consumatorul⁶⁵.

4.2.2. Clarificări ale Regulamentului privind geoblocarea

Regulamentul privind geoblocarea nu modifică normele UE menționate anterior cu privire la legislația și competența judiciară aplicabile. Prin urmare, rămâne să se evalueze de la caz la caz dacă un comerciant își „direcționează sau nu activitățile” către statul membru al consumatorului pe baza elementelor factuale ale fiecărui caz în parte, precum și având în vedere elementele luate în considerare de jurisprudența menționată mai sus.

Cu toate acestea, Regulamentul privind geoblocarea prevede unele clarificări *ex lege* cu privire la activitățile precontractuale care nu pot fi incluse într-o astfel de evaluare și prevede că simpla respectare a obligațiilor sale în temeiul regulamentului nu înseamnă, în sine, că un comerciant își direcționează activitățile către un anumit stat membru [articolul 1 alineatul (6), astfel cum a fost clarificat prin considerentul 13]. Prin urmare, simpla încheiere a unui contract (online sau offline), care rezultă din respectarea obligațiilor prevăzute în Regulamentul privind geoblocarea, nu poate implica faptul că respectivul comerciant își direcționează activitățile către statul membru al consumatorului. În mod similar, nu se poate considera că un comerciant își direcționează activitățile exclusiv pe baza faptului că acesta îi furnizează informații și asistență consumatorului după încheierea unui astfel de contract.

4.3. Mini-ghișeul unic pentru furnizorii de servicii prestate pe cale electronică

În ceea ce privește serviciile prestate pe cale electronică, inclusiv cele vizate de Regulamentul privind geoblocarea⁶⁶, formalitățile administrative aferente respectării TVA în statul membru de consum în caz de furnizare transfrontalieră sunt cu mult simplificate prin M1SS⁶⁷. Aceasta include posibilitatea ca respectivii comercianți să consulte Portalul web M1SS⁶⁸, care conține

⁶⁴ Mühlleitner, cauza C-190/11, EU:C:2012:542.

⁶⁵ Emrek, cauza C-218/12, EU:C:2013:666.

⁶⁶ Și anume, servicii a căror caracteristică principală nu constă în furnizarea de acces la opere sau la alte obiecte protejate prin drepturi de autor și în utilizarea acestora. Printre aceste servicii se numără, de exemplu, serviciile de cloud, serviciile de stocare de date, găzduirea de pagini web și furnizarea de paravane de protecție „firewall”, folosirea motoarelor de căutare și anuarele de internet.

⁶⁷ A se vedea, în special, Directiva 2006/112/CE a Consiliului din 28 noiembrie 2006 și Regulamentul de punere în aplicare (UE) 282/2011 al Consiliului

⁶⁸ https://ec.europa.eu/taxation_customs/business/vat/telecommunications-broadcasting-electronic-services/

informații cu privire la modul de utilizare a M1SS și cotele TVA aplicabile în cazul serviciilor vizate în diverse state membre.

În special, M1SS îi permite unui furnizor/comerciant să presteze servicii de telecomunicații, servicii de radiodifuziune și de televiziune sau servicii electronice (servicii TBE) în UE fără a fi necesar să se înregistreze în fiecare țară UE în care acesta furnizează servicii. Toate aceste obligații pot fi îndeplinite dintr-un stat membru de identificare în scopuri de TVA

Sunt oferite două tipuri de regimuri: unul pentru furnizorii cu sediul în UE (regimul UE) și un altul pentru cei cu sediul în afara UE (regimul non-UE).

O persoană impozabilă care alege să utilizeze M1SS este obligată să se înregistreze în statul membru de identificare.

În cazul regimului UE, acesta este statul membru în care persoana impozabilă și-a stabilit sediul activității economice.

În cazul în care persoana impozabilă nu și-a stabilit sediul activității economice în UE, acesta este statul membru în care respectiva persoană are un sediu comercial fix. Dacă persoana impozabilă are mai multe sedii comerciale fixe în UE, aceasta poate indica unul dintre statele membre respective în care este stabilită ca stat membru de identificare. Aceasta este singura situație în care o persoană impozabilă poate alege statul membru de identificare în temeiul regimului UE, iar persoana taxabilă face obiectul obligațiilor rezultate din decizia respectivă pentru durata anului calendaristic în care aceasta ia decizia plus pentru următorii 2 ani calendaristici.

În toate cazurile în ceea ce privește regimul UE, persoana impozabilă va fi identificată pentru mini-ghișeul unic cu același număr individual de identificare în scopuri de TVA cu care aceasta este identificată în cazul prestărilor interne și declarațiilor de TVA.

În cazul regimului non-UE, persoana impozabilă (care nu are nici un sediu unde își desfășoară activitatea comercială, nici un sediu comercial fix în UE) poate alege orice stat membru ca stat membru de identificare. Statul membru respectiv îi va aloca persoanei impozabile un număr individual de identificare în scopuri de TVA (utilizând formatul EUxxxxxyyyyz).

În ambele cazuri (regimuri UE și non-UE), persoana impozabilă poate avea un singur stat membru de identificare, iar toate serviciile TBE prestate persoanelor neimpozabile într-un stat membru în care aceasta nu este stabilită trebuie declarate prin intermediul M1SS în cazul în care persoana impozabilă alege să utilizeze acest sistem.

O persoană impozabilă care utilizează oricare dintre regimurile speciale trebuie să depună, pe cale electronică, o declarație de TVA în mini-ghișeul unic, pentru fiecare trimestru calendaristic, indiferent dacă aceasta a prestat efectiv servicii de telecomunicații, servicii de radiodifuziune și de televiziune sau servicii electronice (în cazul în care nu s-au prestat servicii în UE pe trimestrul respectiv, se depune o „declarație nulă”). Declarația de TVA din mini-ghișeul unic (precum și plata aferentă acesteia) trebuie depusă în termen de 20 de zile de la încheierea perioadei vizate de declarație.

Declarația de TVA din mini-ghișeul unic conține detaliile prestărilor către clienți din fiecare stat membru de consum de către persoana impozabilă care utilizează regimul și, în cazul regimului UE, de fiecare sediu comercial fix.

Statul membru de identificare împarte declarația de TVA din mini-ghișeul unic în funcție de statul membru de consum și transmite detaliile mai departe către diversele state membre de consum și de stabilire.

Statul membru de identificare generează un număr de referință unic pentru fiecare declarație de TVA din mini-ghișeul unic și îi comunică acest număr persoanei impozabile. Acest număr este important, întrucât persoana impozabilă trebuie să facă trimitere la el atunci când efectuează plata aferentă.

Persoana impozabilă plătește integral TVA datorată statului membru de identificare. Aceasta plătește o singură sumă pentru totalul de pe declarație (și anume, pentru fiecare stat membru de consum). Ulterior, statul membru de identificare distribuie sumele corespunzătoare către statele membre de consum respective.

4.4. Plăți online sigure, ieftine și convenabile

Buna funcționare a pieței unice digitale depinde de disponibilitatea unor mijloace de plată electronice accesibile și de încredere. Regulamentul privind geoblocarea se referă clar la Directiva revizuită privind serviciile de plată⁶⁹ („DSP2”) și la cerințele aferente în materie de autentificare, aplicabile de la 13 ianuarie 2018; mai mult, noi cerințe privind autentificarea strictă a clienților vor deveni aplicabile începând cu 14 septembrie 2019, atunci când actul delegat relevant de completare a DSP2 în această privință va începe să se aplice⁷⁰.

În plus, numeroase norme adoptate recent contribuie la obiectivul asigurării unor mijloace de plată electronice accesibile și de încredere în mediul online.

Prin faptul că îi conferă oricărei persoane cu domiciliul legal în UE dreptul la un cont de plăți de bază prevăzut cu un mijloc de plată electronic, Directiva privind conturile de plăți⁷¹ deschide accesul tuturor consumatorilor europeni la piața unică digitală, permițându-le acestora să cumpere bunuri și servicii online.

DSP2 oferă mijloace de plată online sigure, eficiente din punct de vedere al costurilor și convenabile, care le aduc beneficii atât comercianților, cât și consumatorilor. Directiva sporește încrederea în plățile online grație cerinței privind autentificarea mai strictă a clienților, precum și unei protecții îmbunătățite oferite utilizatorilor de servicii de plată (reducerea răspunderii în caz de fraudă). Posibilitatea utilizării de prestatori noi de servicii de plată - servicii de inițiere a plății - în temeiul DSP2 îi permite oricărui titular de cont bancar,

---

⁶⁹ Directiva (UE) 2015/2366 a Parlamentului European și a Consiliului din 25 noiembrie 2015 privind serviciile de plată în cadrul pieței interne, de modificare a Directivelor 2002/65/CE, 2009/110/CE și 2013/36/UE și a Regulamentului (UE) nr. 1093/2010 și de abrogare a Directivei 2007/64/CE.

⁷⁰ Regulamentul delegat (UE) 2018/389 al Comisiei din 27 noiembrie 2017 de completare a Directivei (UE) 2015/2366 a Parlamentului European și a Consiliului cu privire la standardele tehnice de reglementare pentru autentificarea strictă a clienților și standardele deschise, comune și sigure de comunicare.

⁷¹ Directiva (UE) 2014/92/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 23 iulie 2014 privind comparabilitatea comisiunilor aferente conturilor de plăți, schimbarea conturilor de plăți și accesul la conturile de plăți cu servicii de bază.

cu facilități de servicii bancare online, să efectueze achiziții online, fără ca măcar să utilizeze un card de plată, și le oferă comercianților o soluție de plată online competitivă și inovatoare.

Noile norme în temeiul DSP2 interzic suprataxarea, și anume comisioane suplimentare în cazul plăților efectuate cu cardurile de credit sau de debit de consum, atât în magazine, cât și online. Acest lucru reflectă costurile reduse pentru comercianți în cazul în care acceptă majoritatea cardurilor de consum din Europa, ca urmare a plafonării comisioanelor interbancare în temeiul Regulamentului privind comisioanele interbancare⁷².

5. Anexă: Calendarul punerii în aplicare a măsurilor adoptate în materie de comerț electronic

Calendarul punerii în aplicare a măsurilor adoptate în materie de comerț electronic	
13.1.2018	Data aplicării Directivei revizuite privind serviciile de plată
20.3.2018	Data aplicării Regulamentului privind asigurarea portabilității transfrontaliere a serviciilor de conținut online
22.5.2018	Data aplicării Regulamentului privind serviciile de livrare transfrontalieră de colete
3.12.2018	Data aplicării Regulamentului privind geoblocarea
1.1.2019	Intrarea în vigoare a măsurilor de simplificare privind TVA aplicabilă comerțului electronic pentru vânzările în interiorul UE de servicii electronice
1.1-30.6.2019	Prima colectare de date privind furnizorii de servicii de livrare de colete (în temeiul Regulamentului privind serviciile de livrare transfrontalieră de colete)
31.3.2019	Prima publicare a tarifelor pentru livrarea de colete (în temeiul Regulamentului privind serviciile de livrare transfrontalieră de colete)
31.7.2019	Prima evaluare a accesibilității serviciilor de livrare de colete (în temeiul Regulamentului privind serviciile de livrare transfrontalieră de colete)
17.1.2020	Data aplicării Regulamentului privind cooperarea în materie de protecție a consumatorului
23.3.2020	Data aplicării dispoziției privind vânzările pasive din Regulamentul privind geoblocarea (articolul 6) în cazul acordurilor care respectă normele relevante ale dreptului UE și ale legislației naționale în materie de concurență, încheiate înainte de 02.03.2018
1.1.2021	Intrarea în vigoare a măsurilor privind TVA aplicabilă comerțului electronic în vederea extinderii domeniului de aplicare a ghișeului unic (OSS) dincolo de mini-ghișeul unic actual (M1SS), a eliminării scutirii de TVA în cazul transporturilor mici și a dispozițiilor privind cooperarea administrativă

⁷² Regulamentul (UE) 2015/751 al Parlamentului European și al Consiliului din 29 aprilie 2015 privind comisioanele interbancare pentru tranzacțiile de plată cu cardul.

